

การแก้ไขและการฝึกวินัยเด็ก

โดย ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

ดร. จอห์น อาร์. ไรซ์

สารบัญ

- เด็กๆเป็นคนชั่วโดยปกติวิสัย
- พ่อแม่ต้องลงโทษและให้รางวัลเหมือนพระเจ้า
- พระเจ้าทรงถือว่าพ่อแม่ต้องรับผิดชอบเรื่องการฝึกวินัย
- การลงโทษเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นตัวขัดเกลาอุปนิสัยที่เหมาะสม
- การขาดการฝึกวินัยนำไปสู่ความอับอายต่อหน้าคนอื่น
- พ่อแม่ควรเริ่มต้นตั้งแต่เด็กๆ ฝึกวินัยต่อไปอย่างสัจย์ซื่อ
- “เมื่อเขารุ่นแล้ว เขาจะไม่พราวจากทางนั้น”
- วิธีเลี้ยงลูกตามแบบพระเจ้าของคุณนายซูซานนาห์ เวสลีย์
- การตีสอนเด็กๆป้องกันพวกเขาไม่ให้ตกนรกได้อย่างไร!
- ตอบข้อโต้แย้งต่างๆ

การแก้ไขและการฝึกวินัยเด็ก

“ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดา...จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

– อฟ. 6:4

“ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง” – ฮบ. 12:7

“บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามตีสอนเขาทันเวลา” – สภย.

13:24

“จงตีสอนบุตรชายของคุณเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมดกำลังใจเพราะเหตุการณ์ร้ายของเขา” –

สภย. 19:18

“อย่ายับยั้งการตีสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียวแล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก” – สภย. 23:13-14

“ไม้เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน” – สภย. 29:15

“จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปีติยินดีแก่ใจของเจ้า” –

สภย. 29:17

ลูกสัตว์ที่เพิ่งเกิดส่วนใหญ่พึ่งตัวเองได้ภายในไม่กี่สัปดาห์หรือไม่กี่เดือนอย่างมากสุด แต่มันเป็นเรื่องปกติที่เด็กๆจะต้องอยู่ในบ้านและพึ่งพาพ่อแม่ของตนเป็นอย่างมากเป็นเวลาสี่สัปดาห์ ลูกลาหรือลูกแกะสามารถเดินได้ในวันที่มันถูกคลอดออกมา แต่เด็กปกติแล้วต้องใช้เวลาสี่หรือสัปดาห์สองเดือน เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เด็กช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และต้องพึ่งพานานพอที่จะอยู่ในบ้านสำหรับการฝึกอบรม พระเจ้าทรงประสงค์ให้บ้านเป็นที่ๆจะพัฒนาในตัวเด็ก คือ คุณสมบัติด้านศีลธรรมและหลักการต่างๆและนิสัยและการปรับตัวต่างๆที่จำเป็นต่ออุปนิสัยที่ดี

พ่อแม่ของสัตว์รับผิดชอบในการฝึกลูกเล็กๆของพวกมัน และตามสัตวศาสตร์แล้วพวกมันก็ถูกสอนโดยพระเจ้าที่จะตีสอนลูกๆของพวกมัน ที่จะสอนความเชื่อฟังและนิสัยต่างๆที่ปลอดภัยแก่พวกมัน แม่

ไก่และแม่นกจิกลูกเล็กๆของพวกมัน หลายครั้งผมเคยเห็นแม่วัวเตะลูกของมันเพื่อยับยั้งความพยายามอัน
กระโจงแ่งที่จะดูคนม ซึ่งทำให้แม่วัวเจ็บปวด แม่หมีตีลูกๆของพวกมันอย่างรุนแรงบางครั้งเพื่อระงับการ
ต่อสู้หรือเพื่อบังคับให้เชื่อฟัง คนจิ้งม้านักฝึกสัตว์ทุกคนต่างรู้ว่าการลงโทษบางครั้งก็เป็นสิ่งจำเป็นในการ
จัดการกับสัตว์ แน่ใจว่าเด็กๆต้องการการฝึกวินัยและการแก้ไขมากกว่าสัตว์เสียอีก

เด็กๆต้องการการแก้ไขเพราะพวกเขาชั่ว โดยปกติวิสัย

มีเหตุผลที่เฉพาะเจาะจงที่ว่าทำไมเด็กๆก็ต้องการการลงโทษเป็นครั้งคราวเช่นกัน เหตุผลนั้นก็คือน่า
เด็กๆทุกคนสืบทอดธรรมชาติบาปที่เผ่าพันธุ์มนุษย์มีมาโดยตลอดตั้งแต่ความบาปของอาดัมและเอวา แม้เด็ก
เล็กๆมีเสน่ห์น่าดึงดูด น่ารัก พวกเขาเกือบหนาในปกติวิสัย มันเป็นเรื่องจริงที่ว่า

“ไม่ใช่ในความล้มเหลวทั้งหมด

และไม่ใช่ในความเปลือยเปล่าทั้งสิ้น

แต่ในหมู่เมฆแห่งสง่าราศีเรามา

จากพระเจ้าผู้ทรงเป็นบ้านของเรา”

เด็กเล็กๆมีอะไรบางอย่างที่เป็นแบบสวรรค์ อะไรบางอย่างที่ใสซื่อบริสุทธิ์ อะไรบางอย่างที่
อ่อนหวานน่ารักแสนวิเศษเกี่ยวกับพวกเขา พวกเขาเป็นของขวัญจากพระเจ้าที่ไม่อาจตีราคาได้ แต่เด็กเล็กๆ
เช่นนั้นทุกคนก็มีรอยเปื้อนแห่งบาปมาตั้งแต่เกิด ทุกคนมีปกติวิสัยที่หากไม่ถูกขัดเกลาอาจนำไปสู่การ
ฆาตกรรม การเล่นซู้ การพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า การทำทนายพระเจ้า และนรก!

พระวณะของพระเจ้าสอนว่าเด็กเล็กๆเกิดมาพร้อมกับรอยเปื้อนแห่งบาป เพลงสดุดี 58:3 กล่าวว่า
“คนชั่วหลงเงินไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพุดมุสา” ดาวิดในคำอธิษฐานที่มาจากใจที่
แตกสลายของเขาหลังจากได้กระทำความบาปอันน่าสะอายกับนางบัทเชบา กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ถือ
กำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” (เพลงสดุดี 51:5) เขาว่าความบาปของเขา
มาจากไหน มันเป็นผลตามปกติวิสัยของธรรมชาติอันเสื่อมทรามและล้มลงซึ่งเขามีมาตั้งแต่เกิด คือตั้งแต่การ
ปฏิสนธิของเขาเลยด้วยซ้ำ! ผมไม่ได้หมายความว่าเด็กเล็กๆ คือเด็กทารกทั้งหลายที่ยังไม่รู้ตัวซึ่งไม่ได้ทำ
บาปอย่างรู้ตัวจะตกนรก ตรงกันข้าม พระคัมภีร์สอนว่าพวกเขาถูกพิทักษ์รักษาไว้ โดยพระคุณอันเปี่ยม
เมตตาของพระเจ้า จนกว่าพวกเขาจะมีอายุมากพอที่จะให้การต่อพระเจ้าได้ จนกว่าพวกเขามีสติรู้เกี่ยวกับบาป

ไม่มีใครตกนรกเพราะธรรมชาติบาปที่เขาสืบทอดมา ไม่มีใครถูกลงโทษในนรกเพราะบาปทั้งหลายของอาดัมซึ่งเขาเป็นผู้มีส่วนโดยไม่รู้ตัวจากการสืบทอดมา 1 โครินธ์ 15:22 กล่าวว่า “เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตาย เกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น” ไม่ว่าเด็กคนหนึ่งได้สูญเสียสิ่งใดไปก็ตามจากการที่เขาสืบทอดรอยเปื้อนแห่งความบาปของอาดัม เขาก็ได้กลับคืนในพระคริสต์ เด็กคนนั้นถูกพิทักษ์รักษาให้รอดปลอดภัยอยู่จนกว่าเขากลายเป็นคนบาปด้วยตัวเอง แต่เราต้องจำไว้ใน การรับมือกับเด็กๆว่าเรามีธรรมชาติอันเสื่อมทรามและแปดเปื้อนที่จะต้องรับมือ ที่จะต้องกำราบ และเท่าที่ ทำได้ เราจะต้องนำมันให้อยู่ภายใต้การควบคุมของจิตสำนึกผิชอบที่ได้รับการพัฒนา อุปนิสัยด้านศีลธรรม และเมื่อเด็กคนนั้นได้รับความรอด ภายใต้การควบคุมดูแลของธรรมชาติใหม่ ซึ่งได้รับมาตอนกลับใจรับเชื่อ

ชายผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งซึ่งกล่าวปราศรัยให้แก่สมาคมคนมองโลกในแง่ดีแอตแลนต้าเมื่อวันก่อน แสดงออกถึงความเชื่อที่ว่า เด็กผู้ชายทุกคนเป็นเด็กดีโดยธรรมชาติและเมื่อได้รับ โอกาสที่ดีเขาก็จะกลายเป็น ผู้ชายที่ดีและสง่างาม ในความเป็นจริงแล้ว เขาได้แสดงออกถึงความจริงเพียงครั้งเดียวที่อันตรายมากๆ หรือน้อยกว่าความจริงเพียงครั้งเดียวเสียอีก เด็กทุกคนมีความสามารถที่จะเป็นคนดีในความหมายที่ว่าพระเจ้า ทรงรักเด็กทุกคนและทรงอยากเสด็จเข้ามาในใจและทำให้เด็กคนนั้นกลายเป็นคนดี และพระเจ้าได้ทรงใส่ ความสามารถบางอย่างไว้ในตัวเด็กแล้วซึ่ง โดยการฝึกวินัยอย่างระมัดระวังและการห้ามปรามและการฟุ่มเฟือก ก็อาจพัฒนาจนกลายเป็นคุณสมบัติต่างๆที่ติงามได้ แต่เมื่อถูกทิ้งไว้โดยปราศจากการฝึกวินัย ปราศจากการ ห้ามปราม ปราศจากการลงโทษเพราะทำบาปและปราศจากอิทธิพลอันชัดเจนเพื่อพระเจ้าและความชอบ ธรรม เด็กทุกคนในโลกก็จะกลายเป็นคนเลว คนชั่ว ไม่แคร์สังคม อาชญากร! พ่อแม่ทุกคนเมื่อมองดูลูกน้อย ผู้เป็นที่รักของตนควรจำไว้ว่าทารกน้อยคนนั้นไม่ดีไปกว่าคาอิน เด็กคนแรกที่เกิดมาบนโลก ตอนที่เขาถูก กล่อมในอ้อมแขนของเอวามารดาของเขา ลูกของคุณและลูกของผมจะกลายเป็นเหมือนคาอินหากไม่ถูกห้าม ปราม ถูกควบคุม ถูกฝึกวินัยและได้รับอิทธิพลอย่างเจาะจงเพื่อความชอบธรรมและเพื่อพระเจ้า

ธรรมชาติอันตกต่ำที่ถูกสืบทอดมาโดยเด็กทุกคนเรียกร้องว่าเด็กๆควรถูกเลี้ยงดูให้เติบโตในความ ยำเกรงพระเจ้า พร้อมกับการสั่งสอนและการแก้ไข รวมถึงการอธิษฐานและน้ำตาด้วย เมื่อผู้ใดตระหนักว่า หน้าที่ของพ่อแม่คือ การพาเด็กๆที่มีธรรมชาติอันบาปหนาและวิปริตและเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับ สวรรค์ มันก็เป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นว่าการลงโทษเพราะความบาปและการห้ามปราม โดยผู้มีสิทธิอำนาจเป็น สิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่สุดในบ้าน

พ่อแม่ต้องลงโทษความบาป

และให้รางวัลความชอบธรรมเหมือนพระเจ้า

จะว่าไปแล้ว พ่อแม่ยืนก็อยู่ในตำแหน่งของพระเจ้าต่อหน้าลูกๆของคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เป็นพ่อ มีสิทธิอำนาจของพระเจ้าเหนือลูกๆของเขาในบ้าน เขารับหน้าที่ผู้กระทำการแทนของพระเจ้า พระคัมภีร์ใช้ภาพของบิดาที่เป็นมนุษย์บ่อยๆเพื่อแสดงถึงทัศนคติของพระเจ้าที่มีต่อลูกๆของพระองค์ “บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น” (สดด. 103:13) พระเยซูตรัสว่า “เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า ‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย’” (ลูกา 11:2) “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์. (มธ. 7:11) ผมขอกล่าวว่า พ่อแม่ทั้งหลายยืนอยู่ต่อหน้าลูกๆของคุณ โดยสวมสิทธิอำนาจของพระเจ้าไว้บนตัว

ดังนั้นใน โคโลสี 3:20 เราจึงอ่านว่า “ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คำกล่าวนี้ช่างน่าทึ่งเสียนี้กระไร ที่ว่าสิทธิอำนาจของพ่อแม่เหนือลูกๆของคุณนั้นจะต้องไม่มีขีดจำกัด และที่ว่าลูกๆจะต้องเชื่อฟังพ่อแม่ของคุณในทุกสิ่ง!

ศีลธรรมที่สูงที่สุดถูกสรุปย่อในพระบัญญัติที่ว่า “จงให้เกียรติบิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า” ศีลธรรมข้อนี้จะได้รับบำเหน็จดังนี้: “เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า” (อพย. 20:12) พ่อแม่ทั้งหลายมีสิทธิอำนาจของพระเจ้าเหนือลูกๆของคุณ และความรับผิดชอบนี้ช่างจริงจังและช่างสำคัญที่สุดเหลือเกิน!

แต่พระเจ้าทรงลงโทษผู้คนเพราะความบาป พระคัมภีร์ประกาศเช่นนั้นตั้งแต่ต้นจนจบ แม้แต่เหล่าวิสุทธิชนของพระเจาก็โดนพระองค์ตีสอนเพื่อประโยชน์สุขของพวกเขาเอง เนื่องจากพ่อแม่ต้องใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าเหนือลูกๆของคุณในระดับที่ใหญ่โตมาก พระคัมภีร์จึงสอนอย่างชัดเจนว่าพ่อแม่ควรตีสอนลูกๆของคุณเพื่อประโยชน์สุขของพวกเขาเอง เหมือนกับที่พระเจ้าทรงลงโทษลูกๆของพระองค์เพื่อประโยชน์สุขของพวกเขาเอง

ฮีบรู 12:6-8 กล่าวว่า “เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขี่ยนตีผู้นั้น” ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อ

ท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ติสอนเขาบ้าง แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ” กฎอันเรียบง่ายได้ถูกให้ไว้ตรงนี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงติสอนลูกๆของพระองค์เหมือนกับที่พ่อดีๆทุกคนติสอนลูกๆของตน

“ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการติสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ติสอนเขาบ้าง” มันเป็นเรื่องธรรมชาติอยู่แล้วของการเป็นลูกที่จะรับการติสอนในเวลาที่ต้องการ มันเป็นเรื่องธรรมชาติอยู่แล้วของการเป็นพ่อที่จะให้การติสอนในยามที่จำเป็น พ่อคนใดที่ไม่ดีลูกๆของตนก็ปฏิบัติต่อพวกเขาราวกับว่าพวกเขาเป็นลูกที่ไม่มีพ่อ (ข้อ 8) ชายคนใดที่เหมือนคนลวงประเวณีให้กำเนิดบุตรนอกสมรส ก็เพิกเฉยลูกๆของตน ไม่รับผิดชอบต่อพวกเขา ไม่ยอมเป็นพ่อแก่พวกเขา เขาไม่เลี้ยงดูเด็กๆเหล่านั้น เขาไม่สั่งสอนพวกเขา เขาไม่ติสอนพวกเขา เขาไม่ยอมรับเด็กไม่มีพ่อคนนั้นให้เป็นลูกของเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสว่าชายคนใดที่ไม่ดีลูกๆของตนเพื่อทำให้พวกเขาเข้มแข็ง ก็ปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนเป็นลูกที่ไม่มีพ่อ เหมือนเป็นบุตรนอกสมรสที่เขาไม่ต้องรับผิดชอบอะไรเลย! ความจริงอันชัดเจนที่สุดก็คือว่าพระเจ้าทรงถือว่าการติสอนเด็กเป็นหน้าที่ๆไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ของผู้เป็นพ่อที่จะกระทำต่อลูกๆของตน

ในสมัยนี้เมื่อพวกวัยรุ่นที่ทำตัวเป็นอันธพาลเข้าไปอยู่ในคุกเป็นว่าเล่น เมื่อบ้านที่รับเด็กสาวใจแตกมีคนอยู่แน่นไปหมด เมื่อโสเภณีวัยรุ่นมีอยู่ทั่วทุกเมืองและวิ่งไล่ตามพวกทหาร เมื่อการสูบบุหรี่ การดื่มเหล้า ยาเสพติดผิดศีลธรรมและเป็นอาชญากรรมได้กลายเป็นปัญหาศีลธรรมที่ใหญ่โตที่สุดในอเมริกา นักการศึกษาบางท่านก็ทำหน้าที่ใส่การฝึกวินัยไม่ว่ารูปแบบใดๆ นักการศึกษาและนักทฤษฎีที่โง่เขลา ไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายศีลธรรมและนำเสนอสิ่งที่ไปปฏิบัติจริงไม่ได้เหล่านี้พากันล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการผลิตชายและหญิงที่เป็นคนดี คือพลเมืองที่มีอุปนิสัยพร้อมกับหัวใจแบบคริสเตียนและชีวิตอันดีงาม กระนั้นพวกเขาก็เยาะเย้ยการลงโทษฝ่ายร่างกายซึ่งถูกสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์และซึ่งประสบความสำเร็จจริงพิสูจน์แล้วอย่างถ้วนถี่ คำตอบเดียวสำหรับความเกรงของยาชน คำตอบเดียวสำหรับคนชั่วอายุหนึ่งที่เติบโตขึ้นมาโดยปราศจากความเชื่อในพระเจ้า ปราศจากการควบคุมตัวเอง ปราศจากความหนักแน่นมั่นคงใดๆแห่งอุปนิสัยฝ่ายศีลธรรม จะต้องกลับมาสู่พระคัมภีร์และหาวิธีของพระเจ้าให้เจอสำหรับการทำให้ชายและหญิงทั้งหลายเติบโตขึ้นพร้อมอุปนิสัย การฝึกวินัยแบบคริสเตียนในบ้านอันเปี่ยมด้วยการอธิษฐานและเฉลียวฉลาดเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งต่อการทำให้ชายและหญิงทั้งหลายเติบโตเป็นคนดี

คำบัญชาที่ชัดเจนอีกข้อหนึ่งของพระคัมภีร์เกี่ยวกับหัวข้อนี้ถูกให้ไว้ในเอเฟซัส 6:4: “ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าข่มขู่บุตรของตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

พ่อทั้งหลายจะต้องเลี้ยงดูลูกๆ ของตนในการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผมตกใจที่ได้ค้นพบเมื่อวานนี้เองว่าคำว่า “การสั่งสอน” ในเอเฟซัส 6:4 มีความหมายว่า การติสอนหรือการเขียนติ อันที่จริงแล้ว คำว่า “การสั่งสอน” ถูกแปลมาจากคำกรีกเดียวกัน **ไพเตเลีย** ซึ่งถูกแปลเป็นการติสอนในฮีบรู 12:5 ในฮีบรู 12:7 และฮีบรู 12:11! มันเป็นคำเดียวกันที่ถูกแปลเป็นการติสอนในฮีบรู 12:8 คำกรีก **ไพเตอูโอ** ซึ่งอยู่บนรากคำเดียวกันกับคำๆ นี้ ถูกใช้ในลูกา 23:16 และอีกครั้งในลูกา 23:22 ที่พูดถึงการเขียนพระเยซู! ปีลาตกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย” คำว่า การสั่งสอนในเอเฟซัส 6:4 มีความหมายว่าการติสอนในพระคัมภีร์ภาษากรีกเดิม ดังนั้นพ่อทั้งหลายจึงถูกบัญชาจริงๆ ให้เลี้ยงดูลูกๆ ของตนให้เติบโตขึ้นในการฝึกวินัย หรือการแก้ไข หรือการติสอน และการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า!

การที่พ่อแม่จะติสอนลูกๆ ของตนตามที่จำเป็นนั้นถูกบัญชาไว้อย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้า พ่อแม่กระทำการแทนพระเจ้าในการลงโทษความบาป ในการให้รางวัลความชอบธรรม และในการบังคับลูกๆ ของตนให้เชื่อฟัง

ความรับผิดชอบของพ่อแม่ก็มากมายเหลือเกินเมื่อถูกมองโดยมาตรฐานของพระคัมภีร์ พระราชบัญญัติ 21:18-21 แสดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าพ่อแม่ทุกคนควรให้ลูกชายของตนตายเสียดีกว่าที่ เขาจะดำเนินชีวิตในความไม่เชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจและคำสอนต่างๆ ของพ่อแม่

“ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ติสอน เขาก็ไม่ยอมฟัง ให้บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่ และเขาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า ‘บุตรชายของเราคนนี้เป็นคนดื้อดึงและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและขี้เมา’ แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง” (อพย. 21:18-21)

เราเข้าใจจากข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสมจะไม่นเป็นคนมักกบฏและคนขี้เมาเมื่อเขาโตขึ้น แต่หากพ่อแม่ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสสไม่ฝึกลูกชายของตนเพื่อพระเจ้าและความชอบธรรมจนถึงขนาดที่ว่าในเวลาต่อมาเด็กหนุ่มคนนั้นกลายเป็นคนมักกบฏ คนดื้อรั้น และคนคือด้าน คนกินดิบและคนขี้เมา พวกเขาควรติสอนเขาอย่างถี่ถ้วนก่อน และจากนั้น “แม้ว่าบิดามารดาจะได้ติสอน”

เขาแล้ว พวกเขาพบว่าเขา “ไม่ยอมฟัง” พวกเขาค่อยนำตัวเขามาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นเพื่อที่จะถูกเอา หินขว้างให้ตาย!

มันเป็นความจริงที่ว่าเราไม่มีการปกครองแบบเดียวกับในสมัยนั้นในปัจจุบัน แทนที่จะนำตัวลูกชาย ที่ประพฤติตัวเช่นนั้นมาเอาหินขว้างให้ตาย ในสมัยนี้เขาก็จะถูกทิ้งไว้กับพวกเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายและ ศาลต่างๆ พ่อแม่ที่ทำหน้าที่ของตน โดยเริ่มต้นตั้งแต่วัยทารกจนถึงตอนเป็นเด็กเล็กๆ ก็จะไม่จำเป็นต้อง มาถึงความสุดโต่งเช่นนั้น แต่ข้อพระคัมภีร์นี้ก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพ่อแม่ทั้งหลายควรรู้สึกถึงความสำคัญอย่างยิ่งของการฝึกวินัย ความไม่เชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจของพ่อแม่ ซึ่งต่อเนื่องยาวนานและจงใจ ในส่วนของลูกชายที่ยังเล็กจึงถูกลงโทษภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสสด้วยโทษประหารชีวิต!

มาตรฐานต่างๆที่สบายๆและทันสมัยของเราได้ปล่อยให้รากฐานเหล่านั้นแห่งสังคมของเราเน่าเฟะ เพราะเราไม่ยินยอมที่จะให้สิทธิอำนาจของพ่อแม่ถูกบังคับใช้ในบ้าน การติสอนเด็กเพื่อลงโทษความ บาบและการบังคับให้เชื่อฟังตามที่จำเป็นเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งต่อพัฒนาการอันเหมาะสมของอุปนิสัยและการ สร้างชายและหญิงทั้งหลายที่มีศีลธรรมและเที่ยงธรรม พ่อแม่ทั้งหลายกระทำการแทนพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ ฤทธิ์ในเรื่องนี้และบังคับใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ในบ้าน

พระเจ้าทรงถือว่าพ่อแม่ต้องรับผิดชอบเป็นพิเศษสำหรับการฝึกวินัย

และการควบคุมลูกๆของตน

มันไม่ใช่เรื่องเล็กที่จะรับผิดชอบต่อพระเจ้าสำหรับการนำชีวิตเล็กๆเข้ามาในโลกนี้ แต่พ่อแม่ทุกคน ต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงถือว่าพ่อแม่ต้องรับผิดชอบเป็นพิเศษที่จะบังคับใช้ความชอบ ธรรม ที่จะลงโทษความชั่วร้าย ที่จะบ่มเพาะอุปนิสัยที่นับนอบต่อพระเจ้าและสิ่งที่ถูกต้อง

อับราฮัมเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ได้รับพระพรอย่างมากเพราะว่าพระเจ้าทรงสามารถวางใจเขาได้ที่จะ ควบคุมลูกๆของเขาสำหรับสิ่งที่ถูกต้อง ในปฐมกาล 18:17-19 เราถูกบอกไว้ทำไมพระเจ้าถึงทรงวางใจเขา เกี่ยวกับแผนการทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

“พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็น ประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระ พรเพราะเขา เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะส่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระ

มรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัม ตามสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา”

ตรงนี้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงตัดสินพระทัยที่จะบอกอับราฮัมถึงแผนการต่างๆของพระองค์ “เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะตั้งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม” นี่จะทำให้พระเจ้าสามารถทำให้พระสัญญาของพระองค์แก่อับราฮัมสำเร็จจริงได้: “เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา”

ช่างน่าทึ่งและน่าประทับใจคือความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสัญญาพระพรต่างๆของพระองค์แก่อับราฮัม เพราะพระองค์ทรงทราบว่าจะมีลูกหลานของเขาและครอบครัวของเขาและทำให้คนเหล่านั้นปรนนิบัติพระเจ้า! การอนูมานั้นชัดเจนที่ว่าหากอับราฮัมไม่ใช่คนที่ทำให้ครอบครัวของเขาเชื่อฟัง พระเจ้าก็คงไม่บอกแผนการต่างๆของพระองค์สำหรับอนาคตแก่เขาและก็คงไม่ประทานพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่และมีค่ายิ่งขนาดนั้นแก่เขา การที่ชายคนหนึ่งจะทำให้ลูกหลานของตนเชื่อฟังและที่จะเลี้ยงดูพวกเขาให้เติบโตขึ้นในความชอบธรรมและความยุติธรรมก็เป็นรากฐานสำคัญแห่งอุปนิสัยซึ่งพระเจ้าทรงให้เกียรติอย่างมาก!

เอลิมหาปุโรหิตของพระเจ้าในสมัยที่ซามูเอลเกิดเป็นตัวอย่างไม่ดีของชายผู้หนึ่งที่ทำให้พระเจ้าผิดหวังในเรื่องนี้ เอลีเป็นคนดี เท่าที่เราทราบ พระเจ้าไม่ทรงมีเรื่องบ่นเกี่ยวกับวิธีที่เขาดำรงตำแหน่งมหาปุโรหิต ไม่มีเรื่องบ่นเกี่ยวกับชีวิตที่มีศีลธรรมของเขา ไม่มีเรื่องบ่นเกี่ยวกับวิธีที่เขาตัดสินความของประชาชน โดยมาตรฐานของมนุษย์ทุกประการ ยกเว้นผู้เดียว เอลีเป็นบุรุษที่ยิ่งใหญ่และเป็นคนดี แต่ในเรื่องของการบัญชาลูกๆของเขา ในการห้ามปรามและแก้ไขและฝึกวินัยพวกเขา เอลีก็เป็นคนที่ล้มเหลว!

เมื่อเอลีเป็นคนที่ชรามากแล้วและลูกๆของเขาโตและแต่งงานแล้วโดยมีครอบครัวของตัวเอง พระเจ้าก็ยังทรงตำหนิเขาอยู่ที่เขาไม่ห้ามปรามลูกๆของเขา เอลีกลับพักท่วงเรื่องการเล่นซู้และความโลกๆของเขาย่างอ่อนแอ (1 ซมอ. 2:22-25) อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพ่อของตนและเอลีไม่ได้บังคับใช้เจตจำนงของตนกับพวกเขา ด้วยเหตุนี้เอง นั่นคือเพราะว่าเอลีไม่ได้จัดการเรื่องนี้อย่างจริงจังและลงโทษลูกๆของตนซึ่งโตเป็นผู้ใหญ่และแต่งงานแล้ว คำสาปแช่งของพระเจ้าจึงตกมาเหนือเขา! ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าได้มาหาเอลีและเตือนเขาว่าเอลีให้เกียรติลูกๆของเขามากกว่าพระเจ้า (1 ซมอ. 2:29) ชายผู้นี้ของพระเจ้าพยากรณ์ว่าลูกชายสองคนของเอลี คือ โฮฟนีและฟีเนหัส จะตายทั้งคู่ในวันเดียวกัน ว่าครอบครัวของเอลีจะถูกกำจัดออกไปอย่างสิ้นเชิงจากตำแหน่งปุโรหิต พระเจ้าตรัสว่า

“และเราจะให้ปุโรหิตผู้สัตย์ซื่อของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของเรา และเราจะสร้างวงศ์วานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์ และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศ์วานของเจ้าจะมาราบไหว้เขาขอเงินเหรียญหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า “ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักที่หนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อยหนึ่ง”” (1 ซมอ. 2:35-36)

จากนั้นเด็กน้อยซามูเอลก็เติบโตขึ้นด้วยหัวใจที่อ่อนโยนต่อพระวาระของพระเจ้า และพระเจ้าประทานข้อความนี้แก่เขา:

“ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศ์วานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศ์วานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณต่อวงศ์วานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์” (1 ซมอ. 3:12-14)

จงอ่านข้อความนั้นอีกครั้งอย่างตั้งใจและเห็นความสำคัญของมัน “เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม” พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงพิพากษาวงศ์วานของเอลีเป็นนิตย์ “ความชั่วช้าของวงศ์วานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์”

ความบาปที่เลวร้ายนี้ของเอลีคืออะไร คือ “ความชั่วช้า” ที่จะไม่ถูกลบล้างเลย? ความบาปอันนี้ที่จะนำคำสาปแช่งมาสู่ลูกหลานทุกชั่วอายุที่ยังไม่เกิดมาแห่งวงศ์วานของเอลีคืออะไร? จริงแล้วมันก็คือ: เอลีไม่ได้ห้ามปรามลูกๆของตน! เขาน่าจะติสอนพวกเขาและทำให้พวกเขาเชื่อฟัง ทำให้พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างเที่ยงธรรมตอนที่พวกเขายังเป็นเด็กและคนหนุ่ม หากเขาได้ทำแบบนั้นในตอนนั้น พวกเขาก็คงไม่ทำให้เขาอับยศอดสูในยามที่เขาชราแล้ว แต่แม้หลังจากที่ลูกชายทั้งสองเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว พระเจ้าก็ยังทรงให้เอลีรับผิดชอบเมื่อเขาไม่ห้ามปรามพวกเขา เอลีในฐานะมหาปุโรหิตอาจสั่งเมียนลูกชายทั้งสองของตนต่อหน้าประชาชนก็ได้ อาจถอนพวกเขาออกจากตำแหน่งปุโรหิตก็ได้ อาจสั่งให้เอาหินขว้างพวกเขาต่อหน้าประชาชนเลยก็ได้ เพื่อประหารชีวิตพวกเขาเสียเพราะอาชญากรรมต่างๆของพวกเขา เขามิได้ลงโทษลูกชายทั้งสองของเขา และดังนั้นคำสาปแช่งของพระเจ้าจึงมาสู่ครอบครัวของเขาเป็นนิตย์!

ผมแค่กำลังกล่าวว่า พระเจ้าทรงถือว่าพ่อแม่ทั้งหลายต้องรับผิดชอบสำหรับลูกๆของตน ไม่มีทางที่จะเป็นคริสเตียนที่ดีได้ในเมื่อคุณไม่ทำสิ่งที่ถูกต้องในเรื่องที่เป็นรากฐานนี้เกี่ยวกับการแก้ไขและการฝึกวินัยลูกๆของคุณ

“นี่คุณหมายความว่าคนเราไม่อาจเป็นคริสเตียนที่ดีได้ คือคนที่ไม่ปกครองลูกๆของตนให้ดีหรือ? คุณตั้งใจจะกล่าวว่านี่เป็นเรื่องสำคัญยิ่งแห่งอุปนิสัยแบบคริสเตียนที่ว่าพ่อแม่ต้องทำให้ลูกๆของตนเชื่อฟัง ต้องลงโทษพวกเขา ห้ามปรามพวกเขาและฝึกวินัยพวกเขาหรือ?” ใครบางคนอาจถามเช่นนี้ ผมขอตอบว่า นั่นแหละครับคือสิ่งที่พระคัมภีร์สอน ยกตัวอย่างเช่น ใน 1 ทิโมธี บทที่ 3 พระเจ้าประทานคุณสมบัติต่างๆสำหรับเจ้าอธิการหรือศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่งและคุณสมบัติต่างๆสำหรับผู้ช่วยศิษยาภิบาลเกี่ยวกับเจ้าอธิการ 1 ทิโมธี 3:4-5 กล่าวว่าเขาต้องเป็น “คนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้)

มันถูกกล่าวตรงนอ้อย่างชัดเจนว่าไม่ว่าจะมีหลักคำสอนที่ถูกต้องขนาดไหน ไม่ว่าจะมีจิตใจที่ร้อนรนขนาดไหน มีชีวิตที่สะอาดขนาดไหน ก็ไม่มีใครเหมาะที่จะเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่ง คือผู้ที่ไม่ฝึกวินัยลูกๆของตนและบังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง!

ข้อกำหนดแบบเดียวกันถูกให้ไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่จะเป็นเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่ง คือพวกผู้ช่วยศิษยาภิบาล 1 ทิโมธี 3:12 กล่าวว่า “จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี” ชายใดที่ไม่เป็นผู้ปกครองที่ดีเหนือครอบครัวของเขาเองก็ไม่เหมาะที่จะเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งในคริสตจักรของพระเจ้า (คำว่าผู้ช่วยศิษยาภิบาล มีความหมายว่าผู้รับใช้)

ก็ครั้งมาแล้วที่อิทธิพลของคนๆหนึ่งที่ปรารถนาที่จะปรนนิบัติพระคริสต์ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง เพราะเขาไม่ปกครองครอบครัวของตนให้ดี! ลูกๆที่ไม่เชื่อฟัง ไม่ยอมอยู่ใต้ปกครองและไม่ถูกฝึกวินัยยอมทำให้อิทธิพลของพ่อที่ดำเนินตามแบบพระเจ้าต้องสูญเปล่า ดังนั้นพระคัมภีร์จึงบัญชาว่า อย่าเลือกชายใดเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรหรือแม้แต่ผู้ช่วยศิษยาภิบาลในคริสตจักร คือผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามคำบัญชาต่างๆเกี่ยวกับการฝึกวินัยและการปกครองให้ดีและการทำให้ลูกๆของตนอยู่ใต้บังคับ

การเลี้ยงลูกๆ ให้เป็นผู้ที่ตามแบบของพระเจ้า การห้ามปรามพวกเขา การแก้ไขพวกเขา การทำให้พวกเขาเติบโตขึ้นในการติสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือหนึ่งในคุณธรรมที่เรียบง่ายและพื้นฐานเหล่านั้นที่เมื่อปราศจากมันแล้วพ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนจะทำให้พระเจ้าพอพระทัยมิได้เลย

การลงโทษเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นตัวขัดเกลาอุปนิสัยอันเหมาะสม

การลงโทษทางร่างกายเป็นสิ่งจำเป็นจริงๆ ไหมสำหรับเด็ก? วิธีอื่นๆ ไม่ทันสมัยมากกว่าและได้ผลมากกว่าหรือไม่? นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระวณะของพระเจ้าสอน การลงโทษแบบอื่นอาจได้ผลในบางครั้ง และแน่นอนว่ามีสิ่งอื่นๆ อีกที่สำคัญต่อการเลี้ยงลูกอันเหมาะสม แต่การตีมีที่อันแตกต่าง ซึ่งถูกพระเจ้ากำหนดไว้ในการฝึกวินัยและพัฒนาการของเด็กๆ

สุภาษิต 20:30 กล่าวว่า “ความฟกช้ำคำเขียวของบาดแผลที่ชำระความชั่วเสีย การโบยตีกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอาด” ความฟกช้ำคำเขียวชำระล้างความชั่วร้ายออกไปจากอุปนิสัยเมื่อถูกให้อย่างถูกต้อง การโบยตีก็ทำแบบเดียวกันสำหรับชีวิตที่อยู่ภายใน พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวไว้

ความสุขมีแก่เด็กที่เรียนรู้ตั้งแต่เนิ่นๆ ในชีวิตว่าความบาปนำความยุ่งยากมาให้! ผู้ที่ถูกลงโทษอย่างเหมาะสมเพราะความบาปจะเรียนรู้ที่จะกลัวความบาปและจากนั้นก็เกลียดชังมัน “ความฟกช้ำคำเขียวของบาดแผลที่ชำระความชั่วเสีย การโบยตีกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอาด” พระวณะของพระเจ้ากล่าวไว้เช่นนี้

แน่นอนว่า บางครั้งการลงโทษก็ควรมีความรุนแรงจนถึงขนาดที่ทิ้งรอยโบยตีไว้บนตัวเด็ก ผมจำได้ อย่างฝังใจเลยว่าลูกสาวตัวน้อยคนหนึ่งของผมคือเหลือเกินจนผมต้องติเธอสองหรือสามครั้งเกี่ยวกับเรื่องเดียวกัน และผมก็รุนแรงเกี่ยวกับมันมากเกินไปจนรอยฟกช้ำคำเขียวจางๆ ถูกฝากไว้โดยนิ้วมือของผม ลูกผู้เป็นที่รักและคือสิ่งคนนี้ได้ยอมจำนนต่อสิ่งที่ไม้อาจหลีกเลี่ยงได้แล้ว ได้ยอมจำนนเจตจำนงของเธอในเรื่องนี้ และได้เข้านอนไปแล้วอย่างสงบตอนที่ผมเห็นรอยเหล่านั้น ภาพที่เห็นทำให้ผมปวดร้าวใจอย่างยิ่ง ผมไปร้องไห้คนเดียวและอธิษฐาน ผมไม่รู้วิธีอื่นใดแล้วนอกจากการตีอย่างรุนแรงเพื่อที่จะได้ผลลัพธ์ที่เหมาะสมเหล่านั้น และผมก็แน่ใจว่าผมได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง กระนั้นรอยฟกช้ำคำเขียวเหล่านั้นบนร่างกายน้อยๆ นั้นซึ่งมีค่าเหลือเกิน ก็ทำให้ผม โศกเศร้าเสียใจ ผมจำได้ว่าผมได้อธิษฐานประมาณนี้: “ข้าแต่พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ได้แสวงว่ารู้มากเกี่ยวกับการเลี้ยงลูก ข้าพระองค์รู้แต่เพียงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสในพระวณะของพระองค์ และข้าพระองค์จะพยายามที่จะทำมัน บัดนี้ โอ พระบิดาในสวรรค์ของข้าพระองค์ พระองค์ต้อง

เห็นว่ามันได้ผลลัพธ์เหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ พระองค์ต้องทำให้ลูกสาวเหล่านั้นของข้าพระองค์เป็นเด็กดี!” และผมขอเป็นพยานให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นที่รักว่าพระองค์ได้ทรงทำให้พระวาระของพระองค์สำเร็จแล้วในเรื่องของลูกสาวผู้เป็นที่รักเหล่านั้นของผม ผลลัพธ์ต่างๆอันเปี่ยมพระพรและบริสุทธิ์ในอุปนิสัยจะมาได้จากการโบยตีอันเหมาะสมซึ่งถูกให้ในพระนามของพระเยซูและเพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ในการลงโทษเพราะความบาปและเพื่อที่จะได้มาซึ่งความเชื่อฟัง

คำสอนนี้ที่ว่าการศึกษา การแก้ไข การลงโทษเมื่อใดก็ตามที่จำเป็นย่อมนำไปสู่การควมมีศีลธรรมและอุปนิสัยที่ดีก็ถูกสอนเพิ่มเติมในสุภาษิต 29:15 ในข้อนี้เรากล่าวว่า “ไม่เรียวและคำตักเดือนทำให้เกิดปัญหา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน” ผู้ที่ถูกห้ามปรามและถูกทำให้อยู่ภายใต้การควบคุมโดยพ่อของเขาและแม่ของเขาจะเรียนรู้ที่จะควบคุมตัวเอง ผู้ที่ถูกเหนี่ยวรั้งและถูกสั่งสอนอย่างเหมาะสมตอนเป็นเด็กจะเรียนรู้ที่จะเหนี่ยวรั้งตัวเอง ผู้ที่ได้เรียนรู้ที่เหมาะสมที่จะซบเซาซึ่งและนบนอบต่อสิทธิอำนาจของบ้านจะพบว่ามันเป็นเรื่องปกติที่จะนบนอบต่อสิทธิอำนาจของโรงเรียนและสิทธิอำนาจของรัฐบาลและสิทธิอำนาจของพระเจ้า อุปนิสัยที่แท้จริงถูกพัฒนาโดยการเลี้ยงดูอันเข้มงวดและระมัดระวังของพ่อแม่ที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าและเชื่อสิ่งที่พระวาระของพระเจ้ากล่าว ที่ว่า “ไม่เรียวและคำตักเดือนทำให้เกิดปัญหา”

ในสุภาษิต 29:17 ความจริงเดียวกันนี้ถูกกล่าวซ้ำ “จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปีติยินดีแก่ใจของเจ้า” พ่อที่แก้ไขลูกชายของตนจะรู้สึกในภายหลังถึงความภาคภูมิใจและความชื่นชมยินดีในลูกชายที่โตแล้วซึ่งจะเรียนรู้แล้วที่จะควบคุมตัวเอง

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เห็นพ้องตรงกันว่าการแก้ไขเด็กๆ เมื่อถูกกระทำอย่างสม่ำเสมอและอย่างเปี่ยมด้วยการอธิษฐานจะเหนี่ยวรั้งอารมณ์ร้อนของวัยรุ่นหนุ่มสาว จะฝึกเท่านั้นในวิถีต่างๆแห่งศีลธรรมและความชอบธรรม และว่าอุปนิสัยที่ถูกพัฒนาเช่นนั้นจะเป็นสิ่งที่สร้างความภาคภูมิใจและความปีติยินดีให้แก่พ่อแม่เหล่านั้นที่รักพระเจ้าและความชอบธรรมมากพอที่จะเลี้ยงดูลูกๆของตนตามพระคัมภีร์

พลเรือเอกคิวอี้ วีรบุรุษแห่งมะนิลาในสงครามสเปน-อเมริกา บอกเราว่าการโบยตีที่ดีช่วยป้องกันเขาจากการกลายเป็นอาชญากร ชาวนาจากรัฐอินเดียน่าคนหนึ่งในปี 1898 ได้ตีพิมพ์เรื่องราวอันโดดเด่นต่อไปนี้ โดยเล่าว่าเด็กชายผู้นั้นที่ต่อมากลายเป็นพลเรือเอกคิวอี้ วีรบุรุษแห่งมะนิลาในสงครามสเปน-อเมริกาเป็นเด็กชายขี้รังแกที่ชีวิตมุ่งหน้าสู่อาชญากรรม และได้รับความรอดเพื่อสังคมโดยการโบยตีของแท้

การโยยตีดังกล่าวถูกทำให้โดย ซี. เค. แพงบอร์น พันตรีในสงครามกลางเมืองและต่อมาเป็นสมาชิกรัฐสภา บทความนั้นเล่าต่อไปว่า:

“พันตรี ซี. เค. แพงบอร์น แห่งเจอร์ซีย์ซีดี ชายผู้เดียวที่เคยโยยตีพลเรือเอกจอร์จ คิวอี้ ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นสมาชิกรัฐสภาเมื่อไม่กี่วันก่อนโดยเหล่ารีพับลิกันแห่งเขตสัดสันเคาน์ตี้ รัฐนิวเจอร์ซีย์ พันตรีแพงบอร์นเคยโยยตีคิวอี้ขณะที่ฝ่ายหลังเคยเป็นนักเรียนของเขาในโรงเรียนหลังเขาใกล้มอนท์เพลิเออร์ รัฐเวอร์มอนท์ เมื่อครึ่งศตวรรษก่อน

“ตอนที่คิวอี้ยังเป็นเด็ก แพงบอร์น ตามเรื่องที่เขาเล่า ขณะยังเป็นนักศึกษาจบใหม่ได้รับหน้าที่บริหารโรงเรียนประจำเขตแห่งหนึ่งในมอนท์เพลิเออร์ โรงเรียนแห่งนั้นเคยถูกเผาก่อน และคิวอี้เป็นผู้นำแห่งกองพลน้อยที่ต่อต้านครูอาจารย์ ครูหลายคนได้ถูกย้ายออกไป และครูคนหนึ่งถูกทำให้ยืนบนศีรษะของตนในกองหิมะ เป็นที่กล่าวขวัญโดยทั่วไปในมอนท์เพลิเออร์ว่า ไม่มีใครปกครองโรงเรียนนั้นได้ เมื่อแพงบอร์นปรากฏตัวในวันแรก เขาก็สังเกตเห็นคิวอี้อยู่บนต้นไม้ต้นหนึ่งขณะกำลังปาก้อนหินใส่เด็กเล็กๆ

“ ‘เธอหยุดทำแบบนั้นเดี๋ยวนี้ละ’ ครูคนนั้นกล่าวเสียงเข้ม

“ ‘ไปตายซะไป!’ คิวอี้ย้อนมาจากที่เกาะของตน

“แพงบอร์นหาหนังสือที่ขังไม่ได้พอกมา ซึ่งเขาเก็บไว้หลังประตูอาคารเรียน และจากนั้นก็วางไม้กระบองหลายอันที่ทำจากไม้ฮิกกอรี่ดีๆไว้บนสุดของกองนั้นในกล่องใส่ไม้เก่าๆ วันต่อมาแพงบอร์นกำลังจะลงโทษนักเรียนที่คือด้านบางคนตอนที่คิวอี้ก้าวมาที่โต๊ะของเขาและกล่าวว่า:

“ ‘ฟังนะ ครู พวกเราจะทำให้ครูหมอบหน้ากว่าเลย’

“ ‘พวกเธอไปนั่งเดี๋ยวนี้’ แพงบอร์นสั่ง

“คิวอี้ปล่อยหมัดขวาวออกไปและมันเกือบโดนกรามของแพงบอร์น ทันใดนั้นครูท่านนี้ก็คว้าหนังสือของเขา และคิวอี้ก็ติดคั่นอยู่ภายใต้การถูกโยยตีนั้น เมื่อเด็กชายคนอื่นๆที่เหลือพยายามที่จะมาช่วยคิวอี้ ครูท่านนี้ก็คว้าไม้กระบองฮิกกอรี่เหล่านั้นและด้วยไม้ในมือข้างละอันก็ฟาดเด็กชายเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเขาด้วยความรุนแรงมากเสียจนพวกเขาวิ่งหนีไปในไม่ช้า เขาเขียนตีคิวอี้อย่างรุนแรงและหนักมาก และไม่นานนักผู้พิชิตฟิลิปปีนส์ในอนาคตคนนี้ก็ร้องขอความเมตตาเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิตของเขา นั่นทำให้การกบฏดังกล่าวสิ้นสุดลง

“คิ่วและแพงบอร์นกลายเป็นเพื่อนสนิทนับแต่นั้น คิ่วอีกกล่าวเมื่อเร็วๆ นี้กับพันตรีท่านนี้ว่า: ‘ผมจะไม่มีวันลืมบุญคุณของคุณเลย คุณได้ทำให้ผมเป็นชายเต็มตัว หากคุณไม่เมตตาผมในตอนนั้น ผมก็อาจกลายเป็นนักโทษของรัฐไปแล้ว’ ”

เช่นเดียวกับ พลเรือเอกคิ่ว ชายดีๆ จำนวนมากได้รับความรอดจากคุกโดยการ โบยตีที่ดี คนอื่นๆ อีกมากมายอยู่ในคุกซึ่งเป็นผู้ที่อาจถูกช่วยให้รอดแก่สังคมได้ในฐานะพลเมืองที่ดีโดยการฝึกวินัย

การขาดการฝึกวินัยในบ้านนำไปสู่ความอับอายต่อหน้าผู้คนในภายหลัง

ชีวิตมากมายที่อยู่ในความบาปและความอับอายจริงๆ แล้วเป็นผลมาจากชีวิตที่ปราศจากการฝึกวินัยใดๆ ปราศจากการตำหนิและปราศจากการตักเตือน เด็กที่ไม่ได้ถูกลงโทษเพราะความบาปที่บ้านโดยธรรมชาติแล้วจะรู้ว่าเขาจะลายนวลไปกับความบาปได้ และเด็กคนเดียวกันนี้จะเติบโตกลายเป็นผู้ชายที่ปราศจากการควบคุมตัวเอง ปราศจากความเกรงกลัวบาป ปราศจากจิตสำนึกผิดชอบที่ถูกพัฒนามาอย่างดี สุภาษิต 29:15 กล่าวว่า “ไม้เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน” คุณปล่อยลูกของคุณไว้แต่ลำพังไหม? คุณปล่อยเขาให้ทำอะไรตามใจชอบไหม? จ้ะ คุณแม่เอ๋ย คุณอาจเตรียมพร้อมที่จะอับอายได้เลยโดยเด็กชายหรือเด็กหญิงคนเดียวกันนี้ที่ขณะนี้คุณปฏิเสธที่จะลงโทษ!

มีภาพประกอบมากมายในพระคัมภีร์เกี่ยวกับความจริงข้อนี้ ที่ว่าเด็กๆ ที่ไม่ถูกฝึกวินัยจะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ชั่ว

จงจำลูกชายชั่วสองคนนั้นของเอลี มหาปุโรหิตแห่งอิสราเอล ที่ถูกกล่าวถึงข้างบน แม้เป็นปุโรหิต พวกเขาก็ไม่เคยกลับใจเชื่อเลย 1 ซามูเอล 2:12 บอกเราว่า “ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขามิได้รู้จักพระเยโฮวาห์” พวกเขาหลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยดูหมิ่นของถวายต่างๆ ของพระเยโฮวาห์ (1 ซมอ. 2:17) พวกเขาทำการเล่นซู้กับพวกผู้ใหญ่ที่ยังพลบเพื่อนมัสการ (1 ซมอ. 2:22) ความชั่วช้าทั้งหมดนี้ของบุตรทั้งสองของเอลีมาจากไหน? ทำไมบุตรชายเหล่านี้ของชายผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของพระเจ้าถึงไปผิดทางได้ถึงขนาดนี้? มันเป็นเพราะว่าพวกเขาไม่ถูกฝึกวินัยและถูกห้ามปรามและถูกแก้ไขโดยเอลี เพราะว่า 1 ซามูเอล 3:13 ให้คำตรัสของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่เรา: “เพราะเราได้บอกเขาแล้วว่า เราจะลงโทษวงศ์วานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขาทำแล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม”

เอลีและภรรยาของเขาคงอับอายเหลือเกินเพราะลูกชายสองคนนี้เป็นคนชั่ว ไม่เอาพระเจ้า ไม่ได้รับความรอดและชอบเล่นซู้ แต่ทั้งหมดนั้นอาจถูกป้องกันได้โดยการตีไม้กึ่งที่อันถูกต้องในเวลาอันเหมาะสม และพร้อมกับการชี้หน้าและการห้ามปรามอันระมัดระวังรวมถึงการสั่งสอนและการอธิษฐาน “แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของคุณ”

ตัวอย่างอีกเรื่องจากพระคัมภีร์ของวัยหนุ่มที่บาปหนาซึ่งต่อเนื่องจากวัยเด็กที่ไม่ถูกฝึกวินัยคือ ตัวอย่างของอาโดเนียห์ บุตรชายของดาวิด โดยนางฮักกิทภรรยาของเขา อาโดเนียห์กบฏต่อดาวิดและพยายามที่จะยึดอาณาจักรนั้น 1 พงศกัศัตร์ 1:5-6 กล่าวว่า “ฝ่ายอาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า “เราเองจะเป็นกษัตริย์” และท่านได้เตรียมรถรบและพลม้า กับพลวิ่งนำหน้าห้าสิบคนไว้เพื่อตนเอง พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า “ทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้เช่นนั้น” ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถัดอับซาโลม”

ดาวิดไม่เคยขัดใจอาโดเนียห์เลยโดยกล่าวว่า “ทำไมเจ้าถึงทำอย่างนั้น” การขาดการฝึกวินัยและการห้ามปราม การขาดการลงโทษนั่นเอง ได้ทำให้อาโดเนียห์กลายเป็นกบฏที่ตั้งใจที่จะยึดอาณาจักรนั้น “แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของคุณ”

นั่นเป็นวิธีที่กษัตริย์ดาวิดเลี้ยงลูกๆของคุณหรือ? เราคิดว่าเขาหย่อนยานกับลูกคนอื่นๆพอๆกับอาโดเนียห์ จึงจงพิจารณานูตรชายคนหนึ่งของดาวิด, อัมโนน ที่ข่มขืนน้องสาวคนสวยต่างมารดาของเขา, ทามาร์ (2 ซมอ. 13:1-19) “ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของคุณ” น่าเศร้าเหลือเกินที่ดาวิดไม่ได้ใช้ไม่เรียวและคำตักเตือนกับอัมโนนและช่วยเด็กชายผู้นำสงสารคนนี้ให้รอดพ้นจากการกลายเป็นคนข่มขืนและต่อมาถูกฆ่าตายเพราะความบาปของตน!

อับซาโลมก็เป็นบุตรชายของดาวิดเช่นกัน เราตั้งสมมติฐานได้ว่าดาวิดเลี้ยงอับซาโลมอย่างสะเพร่าพอๆกับอาโดเนียห์ อับซาโลมฆ่าอัมโนนน้องชายของตน จากนั้นก็เริ่มอย่างเป็นทางการที่จะขโมยหัวใจของประชาชน และจากนั้นก็กบฏต่อกษัตริย์ดาวิด ยึดอาณาจักรนั้น ทำการเล่นซู้กับเหล่าภรรยาของดาวิด และทำเช่นนั้นต่อหน้าประชาชนด้วย และพยายามที่จะฆ่ากษัตริย์ดาวิดบิดาของตน! แน่แน่นอนว่ามันเป็นความจริงที่ว่า “ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของคุณ”

พ่อแม่ทั้งหลายที่ไม่ฝึกวินัยลูกๆของคุณอาจพบว่าพวกเขากลายเป็นอาชญากร

พ่อแม่ควรเริ่มต้นตั้งแต่ลูกยังเล็ก ฝึกวินัยลูกต่อไปอย่างสัตย์ซื่อ

เด็กทารกควรโดนตีกันครั้งแรกเร็วขนาดไหน? เพื่อนนักเทศน์คนหนึ่งของผมกล่าวไว้ว่า “ผมไม่คิดว่าคุณควรตีกันเด็กทารกเพศหญิงเร็วพอๆกับเด็กทารกเพศชาย ผมไม่คิดว่าใครๆควรตีกันเด็กทารกเพศหญิงที่อายุน้อยกว่าสามสัปดาห์ แต่คุณอาจเริ่มต้นตีกันเด็กทารกเพศชายได้ในวันที่เขาถูกคลอดออกมา!” นั่นเป็นคำกล่าวที่เกินจริงอย่างเห็นได้ชัด แน่แน่นอนว่าไม่มีสิ่งใดใดๆถูกทำให้สำเร็จได้โดยการลงโทษเด็กคนหนึ่ง ก่อนที่เขาจะรู้ว่าเด็กอยากได้อะไร เด็กทารกตัวน้อยไม่ต้องการการตีกันมากไปกว่าที่คุณหมอให้เพื่อทำให้เขา ร้องไห้และช่วยเขาให้เริ่มหายใจอย่างเหมาะสม แต่ผู้คนอาจทำผิดมากกว่าโดยการเริ่มต้นซ้ำเกินไปเกี่ยวกับการฝึกวินัยเด็กๆเมื่อเทียบกับการเริ่มต้นเร็วเกินไป

สุภาษิต 19:18 กล่าวว่า “จงตีสอนบุตรชายของคุณเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมดกำลังใจเพราะเหตุการณ์ร้ายๆของเขา” พ่อแม่ทุกคนควรเริ่มต้นการควบคุมแบบระมัดระวังและเข้มงวดกับลูกๆของคุณด้วยความรักและการอธิษฐานและแบบอย่างที่ดีและการสั่งสอน และการแก้ไขยามจำเป็น “เมื่อยังมีความหวัง” มันจะสายเกินไปที่จะพยายามขัดเกลาและควบคุมจิตใจที่เย่อหยิ่งและคือร้อนของการทำตามใจตัวเองซึ่งเด็กทุกคนมีอยู่โดยธรรมชาติ จงเริ่มต้นแต่เนิ่นๆ!

ทันทีที่เด็กเข้าใจได้ดีเกี่ยวกับคำสั่งต่างๆที่ถูกให้โดยแม่หรือพ่อของเขา เขาก็ควรถูกคาดหวังให้เชื่อฟัง ก่อนเด็กอายุได้หนึ่งขวบ แน่แน่นอนว่าเขาควรนอนนิ่งๆเวลานอนหากเขาสบายดี ควรยอมสละสิ่งต่างๆเสียโดยดีซึ่งสิ่งนั้นอาจทำให้เขาบาดเจ็บหรือที่เขาอาจทำให้เสียหายได้ เด็กที่เดินได้ก็ควรมาหาพ่อหรือแม่ของเขาเวลาที่ถูกรบกวนให้มา มันเป็นเรื่องง่ายกว่าเยอะสำหรับเด็กและพ่อแม่ของเขาหากเด็กถูกสอนอย่างชัดเจนว่าเขาต้องเชื่อฟังพ่อแม่ ผมจำได้ว่าผมประหลาดใจขนาดไหนที่ได้เรียนรู้ว่าการตีกันเพียงสองสามทีสามารถทำให้เด็กสงบและหลับได้หลังจากที่เขาทำให้ทั้งบ้านวุ่นวายนานครึ่งชั่วโมง

“จงตีสอนบุตรชายของคุณเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมดกำลังใจเพราะเหตุการณ์ร้ายๆของเขา” พระวจนะของพระเจ้ากล่าวไว้ นโยบายที่สม่าเสมอควรถูกปฏิบัติโดยพ่อและแม่ การฝึกวินัยควรถูกเริ่มต้นแต่เนิ่นๆ และพ่อแม่ควรปฏิบัติตามนโยบายที่เรียบง่ายและตามแบบพระเจ้าอย่างฉลาดและด้วยใจกรุณาในการรักษาไว้ซึ่งความเชื่อฟังเป็นประจำ แม้ว่าความยุติธรรมต้องถูกเชื่อมด้วยความเมตตาและความรักก็ตาม

“อย่าหมดกำลังใจเพราะเหตุการณ์ร้ายๆของเขา” เป็นคำบัญชาถึงพ่อหรือแม่ที่จะต้อง “ตีสอนบุตรชายของคุณเมื่อยังมีความหวัง” (สภษ. 19:18) บ่อยครั้งการลงโทษจะไม่จำเป็นเลยหากการเชื่อฟัง

กลายเป็นข้อกำหนดที่เข้าใจกันดีโดยไม่มีภาระหนัก แต่เมื่อการลงโทษต้องถูกให้ มันก็ควรถูกให้อย่าง
ละเอียดถี่ถ้วน พ่อแม่จำนวนมากตีลูกแค่พอที่จะทำให้เขาโกรธและปลุกเร้าความคับแค้นใจ ผมเคยเห็นคุณ
แม่ท่านหนึ่งตีลูกชายหรือลูกสาวตัวน้อย จากนั้นก็ใช้เวลาครึ่งชั่วโมงในการโอบอุ้มโดยพยายามทำให้เด็กที่
โกรธกลับมารักตนเหมือนเดิม แน่ใจว่านั่นเป็นสิ่งที่ผิดและตรงข้ามกับคำบัญชาของพระคัมภีร์ หากการ
ตีกันต้องถูกกระทำ ก็จงกระทำมันอย่างละเอียดถี่ถ้วน มากพอที่จะได้ผลลัพธ์ต่างๆ และมันจะช่วยพ่อแม่และ
เด็กให้ไม่ต้องเจอกับความลำบากและความปวดร้าวใจในภายหลัง เมื่อเจตจำนงของเด็กถูกจำนน เมื่อมีความ
สำนึกผิดอย่างจริงใจเพราะบาปและผู้กระทำผิดเต็มใจที่จะแก้ไขสิ่งผิดให้เป็นถูกในความเชื่อฟังอันเปี่ยมด้วย
ความรัก ก็ไม่มีเหตุผลที่จะลงโทษต่อไป แต่จงกว่าทำที่แห่งการบนอบเชื่อฟังนี้ปรากฏ “อย่าหมกมุ่นใจ
เพราะเหตุการณ์ร้ายให้ของเขา” คุณพ่อของผมดูเหมือนจะมีกฎๆหนึ่งที่จะตีลูกจนกว่าเราจะร้องไห้และ
จากนั้นก็ตีต่อไปจนกว่าเราจะหยุดร้อง! และหากคุณพ่อของผมกำลังเป็นคนดีอยู่ จะมีพวกเราคนหนึ่งที่จะ
หาทางหยุดร้องจนได้แม้ว่าเขาจะรู้สึกว่าเขาจะร้องก็ตาม คุณพ่อที่รักของผมไม่ได้ตีลูกบ่อย ผมจำได้ว่าท่านตีผม
แค่สองครั้งเท่านั้น ก่อนผมอายุได้เกือบสี่ขวบ ซึ่งเป็นตอนที่ผมจำได้แก่นั่น ผมก็จำได้ขึ้นใจแล้วว่าผมจะต้อง
เชื่อฟัง “ปะป๊า” ทันที และผมจำไม่ได้ว่าผมไม่เสียใจอย่างหนัก หากผมคิดว่าผมได้ทำให้ท่านเสียใจ และผม
ก็จำไม่ได้ด้วยว่าผมมีความคับแค้นใจต่อท่านแม่เพียงสักนิดเดียวเพราะสิทธิอำนาจที่ท่านได้แสดงออกอย่าง
เรียบง่ายและอย่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน! เมื่อคุณพ่อของผมตีจริงๆ ซึ่งนานๆทีก็จำเป็น เขาก็ทำมันได้อย่าง
ละเอียดถี่ถ้วนซึ่งจะถูกจดจำเสมอไป!

พ่อแม่ควรรักษาการฝึกวินัยอันเข้มงวดเหนือลูกๆของตนนานขนาดไหน? ส่วนหนึ่งของคำตอบนั้น
ก็ถูกพบในพระราชบัญญัติ 21:18-21 อย่างแน่นอน ที่บุตรชายคนใดที่โตแล้ว หากเป็นคนดื้อรั้นและไม่เชื่อ
ฟัง เป็นคนกินดิบและขี้เมา จะต้องถูกนำตัวโดยพ่อแม่ของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นเพื่อที่จะถูกปรับ
โทษและถูกหิ้วขบวนต่อหน้าประชาชน ส่วนหนึ่งของคำตอบนั้นย่อมถูกพบในข้อเท็จจริงที่ว่าเอลี มหา
ปุโรหิต ทนทุกข์กับคำสาปแช่งชั่ววันจันทร์ที่ตกอยู่กับวงศ์วานของเขาเพราะว่าเขาไม่ได้ห้ามปรามลูกชายสอง
คนที่โตแล้วของตน! แน่ใจว่าตราบโศกที่พ่อแม่และแม่เลี้ยงลูกๆของตนอยู่ ลูกๆก็ควรอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ
อันเต็มเปี่ยมของพ่อแม่ของตนานเท่านั้น ลูกชายหรือลูกสาวคนใดที่ยังเด็กพอที่จะกินข้าวที่โต๊ะของพ่อ
และต้องขอเงินพ่ออยู่ก็ยังคงเด็กพอที่จะถูกตีหากจำเป็น บอกตามตรงแล้ว มันคงเป็นเรื่องแปลกที่เด็กคนหนึ่ง
ซึ่งถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีจะต้องโดนตีหลังจากที่เขาโตแล้ว แต่สิทธิอำนาจของพ่อแม่ไม่ควรถูกตั้งคำถาม
และไม่ว่าจะต้องทำอย่างไรก็ตามเพื่อที่จะคงไว้ซึ่งสิทธิอำนาจนั้นก็ควรถูกกระทำ ในบ้านของผมตอนที่
ผมอายุสี่สิบปี ผมก็ไม่เคยคิดที่จะไม่เชื่อฟังคุณพ่อของผมหรือพูดจาอย่างไม่สุภาพกับท่านเลย หากผมเคยทำ

แบบนี้ มันก็คงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจสำหรับผมเลยหากคุณพ่อของผมจะตบผมคว่ำทันที แม่ผมโตเป็นหนุ่มและเป็นนักกีฬาฟุตบอลก็ตาม! นิสัยของความเชื่อฟังเป็นสิ่งที่ยึดมั่นในตัวผมมากเหลือเกินจนผมคิดว่าผมจะไม่มีวันขัดใจคุณพ่อของผมหรือวิ่งหนีไปจากท่านเลยหากท่านตัดสินใจที่จะตีสอนผมเมื่อผมโตเป็นหนุ่มแล้ว!

เมื่อวันก่อนสุภาพสตรีชาวใต้ผู้สง่างามคนหนึ่ง คริสเตียนที่เคร่งครัดที่สุดคนหนึ่ง ได้เล่าให้ผมฟังด้วยอารมณ์อันตื่นตันเกี่ยวกับครั้งสุดท้ายที่คุณแม่ของเธอฟาดก้นเธอ เธอกำลังจะแต่งงานและคุณแม่ก็กำลังสวมชุดแต่งงานบนตัวลูกสาวของเธอ ผู้ที่กำลังจะเป็นเจ้าสาวก็อดทนไม่ไหวและต่อล้อต่อเถียงจนกระทั่งคุณแม่ถอดชุดแต่งงานนั้นทันทีและฟาดก้นลูกสาวของเธอก่อนที่จะถึงวันแต่งของลูกสาวไม่กี่วัน! ตอนเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง สุภาพสตรีชาวใต้อีกคนก็บอกผมด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความภาคภูมิใจในตัวคุณแม่ผู้เป็นที่รักของเธอ พร้อมกับเสียงหัวเราะคิกคักเมื่อเล่าถึงสถานการณ์อันน่าขันตอนนั้นที่คุณแม่ของเธอกล่าวว่า “ลูกอาจโตพอที่จะแต่งงานแล้ว แต่ลูกก็ไม่โตพอที่จะเถียงแม่ของลูก และลูกก็ไม่โตเกินกว่าที่จะถูกฟาดก้นถ้าลูกต้องการมัน!” คุณแม่ผู้ตามทางของพระเจ้าคนนั้นแห่งยุคสมัยที่ล่วงพ้นไปได้รับความนับถือและความภาคภูมิใจที่จะไม่มีวันตายไปจากหัวใจของลูกสาวของเธอ เพราะว่าเธอได้แสดงออกถึงสิทธิอำนาจของผู้เป็นแม่ในความชอบธรรมและตีสอนลูกสาวในวันก่อนถึงงานแต่งของเธอ!

ในเมืองคลีฟแลนด์ รัฐโอไฮโอ ผมได้เทศนาเรื่อง “บ้านแบบคริสเตียน” และชายคนหนึ่งได้มาเล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับคุณพ่อของเขาที่บัดนี้ไปอยู่สวรรค์แล้ว “ผมจำได้ดีเลยว่าคุณพ่อผมตีสอนผมครั้งสุดท้ายเมื่อไร” ชายคริสเตียนผู้นี้เล่าให้ฟังเกี่ยวกับคุณพ่อของเขา “เขาตีสอนผมด้วยแส้หวดม้า และตีสอนผมแรงมาก จากนั้นพอท่านหวดผมเสร็จ ท่านก็เอาแขนทั้งสองข้างมาโอบรอบตัวผมและร้องไห้และบอกผมว่าท่านรักผมอย่างไร” เพื่อนชาวคลีฟแลนด์ผู้นี้ร้องไห้ขณะที่เขาระลึกถึงเรื่องนี้ และขอบคุณพระเจ้าสำหรับคุณพ่อที่ทำให้เขารู้จักยำเกรงและตีสอนเขาเมื่อเขาต้องการมัน แม้ว่าเขาโตเป็นหนุ่มแล้วก็ตาม

เด็กที่ถูกเลี้ยงในการฝึกวินัยตามแบบพระเจ้า:

“เมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรางจากทางนั้น”

เราจะสามารถเลี้ยงลูกๆของเราในแบบที่จะรับประกันได้ใหม่่ว่าพวกเขาจะดำเนินชีวิตตามแบบของพระเจ้า? นั่นแหละเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์สอน! สุภาษิต 22:6 กล่าวว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรางจากทางนั้น” ผมคิดว่าฉบับ Revised Version ชัดเจนกว่านิดหน่อย และมัน

กล่าวว่า “แม้ในยามที่เขาซราแล้วเขาจะไม่พรากไปจากมัน” แม้ในยามที่เด็กโตแล้ว ห่างไปจากบ้านแล้ว ห่างไปจากการห้ามปรามของพ่อแม่แล้ว เขาก็จะไม่มีวันพรากจากการฝึกอบรมนั้นที่เขาเคยมีตอนเป็นเด็ก หากเขาได้รับการเลี้ยงดูในทางที่เขาควรไปอย่างแท้จริง พระคัมภีร์กล่าวไว้

ผมทราบดีว่าในการเป็นพ่อแม่ที่ดืนั้นมีอะไรที่มากกว่าการตีสอนลูก ควรมีแบบอย่างที่ดีตามทางพระเจ้าวันต่อวัน เด็กๆควรถูกสอนให้ทำงาน ควรมีการสอนพระคัมภีร์เยาะๆ ควรมีการอธิษฐานเยาะๆ เด็กๆควรถูกนำมาถึงพระคริสต์ขณะที่ยังเล็ก แต่แน่นอนว่าแก่นแท้ของการเลี้ยงเด็กคือ การฝึกวินัย การถูกสอนให้เชื่อฟัง ถูกสอนให้ทำสิ่งที่ถูกต้อง ถูกปกครองด้วยความรักในทางทั้งหลายแห่งความชอบธรรม โดยพ่อและแม่ พ่อทั้งหลายจะต้องเลี้ยงลูกๆ “ในการสั่งสอน (หรือการตีสอน) และการดัดเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ดังที่เอเฟซัส 6:4 กล่าว หากพวกเขาทำตามแผนการของพระคัมภีร์ อุปนิสัยของเด็กๆก็จะถูกกำหนดไว้เพื่อพระเจ้าและความชอบธรรมและศีลธรรมและการนบอบต่อสิทธิอำนาจเหลือเกินจนเมื่อเด็กเหล่านั้น โตขึ้นเป็นชายและหญิงที่พึ่งตัวเองได้แล้ว พวกเขาจะไม่มีวันละทิ้งทางทั้งหลายตามแบบพระเจ้าที่ถูกสอนพวกเขาโดยพ่อแม่ของพวกเขา

ผมโดนทำทายเป็นข้อพระคัมภีร์นี้อย่างจริงจังวันหนึ่ง ตอนนั้นผมเป็นนักเทศน์หนุ่มที่เข้าเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรมและเทศนาในวันอาทิตย์แก่คริสตจักรชนบทแห่งหนึ่ง เมื่อผมเทศนาเรื่องบ้านแบบคริสเตียนและใช้ข้อพระคัมภีร์นี้ในสุภาษิต 22:6 เป็นข้อประกอบคำเทศนา ชายผู้เป็นคนสำคัญคนหนึ่งคริสตจักรซึ่งเป็นทุกข์ใจอย่างยิ่งก็ขอร้องผมให้ไปบ้านของเขาด้วยกัน ที่นั่นเขาบอกผมว่า “อาจารย์ สิ่งที่คุณได้เทศนาเมื่อเช้าไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย คุณกล่าวว่าหากเราจะเลี้ยงลูกในทางที่เขาควรไปเขาจะไม่มีวันพรากจากทางนั้นเลย ผมรู้นั่นไม่เป็นความจริง ผมรู้ว่าผมได้เลี้ยงลูกชายผมมาอย่างถูกต้องแล้ว”

ผมกล่าวว่า “แต่ว่านั้นไม่ใช่คำกล่าวของผมครับ นั่นเป็นคำกล่าวจากพระวณะของพระเจ้า นี่ใครรับข้อพระคัมภีร์ที่ว่า ‘จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาซราแล้ว เขาจะไม่พรากจากทางนั้น’ คุณกำลังทำทายเป็นข้อพระวณะของพระเจ้าอยู่ครับ”

“งั้นถ้าพระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้น พระคัมภีร์ก็ผิดแล้วครับ” เขาตอบกลับมา “ผมรู้ว่าผมได้เลี้ยงลูกชายของผมมาอย่างถูกต้องแล้ว จะมาโทษผมไม่ได้ที่เขาไปทางผิด”

ผมบอกเขาว่าไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะคงไว้ซึ่งการเป็นสมาชิกในคริสตจักรหนึ่งของพระเยซูคริสต์และปฏิบัติพระคำข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ และเนื่องจากเขาได้ยกเรื่องนี้ขึ้นมาและประกาศว่าคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับสุภาษิต 22:6 นั้นไม่เป็นความจริง ผมจึงขอทราบว่าคุณชายของเขาอยู่ที่ไหน ตอนแรกเขาไม่

ยอมบอกผม เพราะความขายน้ำและความละอายใจ แต่เมื่อผมยื่นกรานต่อไป เขาก็กล่าวว่าลูกชายอยู่ในทัศนสถานของรัฐเท็กซัสที่เมืองฮันท์สวิลล์ รัฐเท็กซัส “แต่ผมรู้ว่าผมเลี้ยงลูกของผมอย่างถูกต้องแล้ว” เขากล่าว “จะมาโทษผมไม่ได้ที่ลูกชายของผมไปทางผิด”

เนื่องจากเขาได้หาว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นคำโกหกไปเสียแล้ว ผมจึงมุ่งมั่นที่จะเข้าสู่หัวใจของเรื่องนี้ และผมกล่าวว่า

“คุณพูดว่าคุณได้เลี้ยงลูกชายของคุณมาอย่างถูกต้องแล้ว จึงบอกผมได้ไหมครับว่าคุณได้ตีสอนลูกชายของคุณและทำให้เขารู้จักที่จะยำเกรงไหม? คุณได้ทำให้เขาลุกขึ้นครั้งแรกที่เขาถูกเรียกไหม? คุณได้สั่งเขาให้พูดว่า ‘ครับผม!’ กับคุณและแม่ของเขาไหม? คุณได้ตีสอนเด็กคนนั้นและทำให้เขาเชื่อฟังไหม?”

เขาตอบกลับมาว่า “คุณยังหนุ่มและคุณคิดว่ากฎแบบนั้นจะเหมาะสมกับทุกคน ลูกชายของผมเป็นคนขี้หงุดหงิดและตื่นตื่นง่าย เราไม่สามารถลงโทษเขาอย่างรุนแรงและเรียกร้องไห้เขาเชื่อฟังอย่างเข้มงวดเหมือนที่กระทำกับเด็กบางคนได้ เขาไม่ยอมรับมันแน่ เขาขี้หงุดหงิดง่ายเกินไป!”

(บังเอิญที่ผมจำได้ว่าผมก็ขี้หงุดหงิดมากๆตอนเป็นเด็กเช่นกัน แต่คุณพ่อของผมก็แก้ปัญหาเหล่านั้นได้อย่างง่ายดายมากๆ ท่านก็แค่ขี้หงุดหงิดมากกว่าผมเท่านั้น!)

“ดังนั้นคุณจึงไม่ได้ทำให้ลูกชายของคุณรู้จักยำเกรง คุณไม่ได้เชื่อข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า ‘ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน’ คุณไม่ได้เชื่อข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า ‘จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปิติยินดีแก่ใจของเจ้า’ (สภย. 29:15, 17) และลูกชายของคุณก็อยู่ในทัศนสถานและคุณก็โทษพระเจ้า! บอกผมอีกเรื่องหนึ่งสิครับ คุณได้มีการประชุมนมัสการพระเจ้าในครอบครัวที่บ้านของคุณไหม? พระราชบัญญัติ 6:6-9 บัญชาบิดาให้สอนพระคำต่างๆของพระคัมภีร์อย่างขยันขันแข็งแก่บุตรทั้งหลายของเขา ที่จะพูดถึงพระคำเหล่านั้นเมื่อเขาลุกขึ้นและนั่งลง และที่จะมีพระคำเหล่านั้นอยู่บนผนังบ้านของเขา คุณเคยมีการนมัสการในครอบครัวไหม? คุณได้มีการอธิษฐานและการอ่านพระคัมภีร์ในบ้านของคุณทุกวันไหม? ลูกชายของคุณได้เรียนพระคัมภีร์ในบ้านและเรียนรู้ที่จะอธิษฐานไหม?”

เขาตอบกลับมาว่า “พวกคุณคนเมืองใหญ่อาจมีเวลาสำหรับเรื่องนั้น แต่พวกเราชาวไร่ชาวนาต้องตื่นแต่เช้าและทำงานตลอดทั้งวัน พวกเราไม่ได้มีเวลาสำหรับความโง่เขลาใดๆหรอก”

เด็กชายคนนั้นที่ไม่มีเวลานานสิบห้านาทีหรือสามสิบนาทีทุกวันในการนมัสการประจำครอบครัว กลับมีเวลาเหลือเพื่อที่จะใช้เวลาหลายปีในทัณฑสถาน! (และชายผู้นี้ก็ตัดสินใจหนีไปแล้วหากเขาคิดว่าผมเป็นคนเมืองใหญ่!)

“ดังนั้นคุณจึงไม่ได้ทำให้ลูกชายของคุณเชื่อฟังคุณ คุณไม่เคยตีสอนเขา คุณไม่เคยสอนข้อพระคัมภีร์ต่างๆแก่เขา คุณไม่เคยมีการนมัสการในครอบครัวเลย ขอผมถามคุณอีกคำถามหนึ่ง” ผมกล่าว “คุณเคยหยิบพระคัมภีร์และบอกลูกชายของคุณไหมว่าคุณอยากแสดงให้เขาเห็นวิธีที่จะได้รับความรอด? คุณเคยพยายามที่จะนำลูกชายของคุณให้วางใจในพระเยซูในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาและมอบถวายใจและชีวิตของเขาแก่พระเจ้าไหม? คุณเคยพยายามสักครั้งที่จะทำให้ลูกชายของคุณได้รับความรอดขณะที่เขายังอยู่ที่บ้านกับคุณไหม?” ผมถามไป

“ผมอยากให้คุณรู้ว่าผมเป็นแบปติสคนหนึ่ง” เขากล่าว “และพวกเราไม่เชื่อในการลากเด็กเล็กๆเข้ามาในคริสตจักรก่อนที่พวกเขาจะรู้ว่ามันเกี่ยวข้องกับอะไร”

มันเป็นเรื่องน่าสมเพชที่เขาเป็นแบปติสที่ดีเหลือเกินคนหนึ่งจนเขาไม่เคยคุยกับลูกของเขาเกี่ยวกับการได้รับความรอดเลย

คุณพ่อท่านนี้ไม่ได้เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นความจริง เขาปฏิเสธความจริงของข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรางจากทางนั้น” กระนั้นตัวเขาเองก็ไม่เคยตีสอนลูกชายของตน ไม่เคยเรียกร้องและไม่เคยได้รับความเชื่อฟังเลย เขาไม่เคยสอนพระวจนะของพระเจ้าแก่ลูกเลย เขาไม่เคยมีการประชุมในครอบครัวพร้อมกับการอ่านพระคัมภีร์และการอธิษฐานในบ้านเลย เขาไม่เคยพยายามที่จะแสดงให้เด็กหนุ่มคนนั้นเห็นว่าเขาเป็นคนบาปและต้องการพระผู้ช่วยให้รอด ไม่เคยพยายามที่จะนำเขาให้วางใจในพระเยซูและรู้จักพระองค์ในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาเองในการยกโทษบาปทั้งหลายเลย และบัดนี้เมื่อลูกชายของเขาอยู่ในทัณฑสถานของรัฐเพราะอาชญากรรมต่างๆที่เขาได้ก่อต่อสังคม ผู้เป็นพ่อก็ยื่นกรานว่าตนได้เลี้ยงลูกชายของตนมาอย่างถูกต้องแล้ว! แต่คุณกับผมก็รู้ว่าผู้เป็นพ่อนั้นแหละเป็นฝ่ายผิด คุณกับผมรู้ว่าโดยมาตรฐานใดๆของพระคัมภีร์ เขามิได้เลี้ยงลูกของเขาเพื่อพระเจ้าเลย ไม่ได้เลี้ยงดูเขาให้เติบโต “ในการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

มีอยู่คราวหนึ่งคุณแม่ท่านหนึ่งได้ขอร้องผมให้อธิษฐานเพื่อลูกชายที่โตและแต่งงานแล้วของเธอ “เขาเป็นคนดีมา พูดยาหมิ่นประมาท และใช้ชีวิตในความบาปอันเลวร้าย” คุณแม่ท่านนี้กล่าวว่า “ดิฉันรู้ว่าดิฉันเลี้ยงเขามาอย่างถูกต้องแล้ว และดิฉันเชื่อว่าเขาจะกลับมาทางนั้นอีกเมื่อเขาแก่ขึ้น” เธอกล่าว แต่นั่นเป็น

การประยุกต์ใช้แบบฝึกหัดของสุภาษิต 22:6 พระคัมภีร์ไม่เคยสัญญาว่าลูกคนหนึ่งที่ยังไปทำบาปอันร้ายแรง จะกลับมาสู่ทางนั้นของพ่อแม่ของตนที่รักพระเจ้า พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าลูกเช่นนั้น ซึ่งถูกเลี้ยงดูให้เติบโตอย่างที่เขาควรจะเป็นในการยำเกรงพระเจ้าและตามแบบแผนของพระคัมภีร์ จะไม่มีวันพราวจากวิถีทั่วไปนั้นแห่งชีวิตอันเที่ยงธรรม มีศีลธรรมและตามแบบพระเจ้า

แน่นอนว่าลูกๆที่ถูกนำมาถึงพระคริสต์ในบ้าน ลูกๆที่ถูกสอนข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ลูกๆที่ถูกฝึกวินัยอย่างระมัดระวังและถูกสั่งสอนภายใต้สิทธิอำนาจของพ่อแม่ที่ดำเนินตามแบบพระเจ้า จะทำเรื่องผิดพลาดต่างๆและจะไม่ใช้คนที่สมบูรณ์แบบ แต่วิถีแห่งชีวิตของพวกเขาจะดำเนินตามสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ที่บ้าน หากพ่อแม่และแม่ใช้สิ่งต่างๆที่ตนมี ดำเนินตามแบบแผนของพระคัมภีร์ในการฝึกวินัยและการสั่งสอนและแบบอย่างและการอธิษฐาน แม่และพ่อผู้นั้นก็จะสามารถวางใจในพระสัญญาแห่งพระวาระของพระเจ้าได้อย่างปลอดภัยที่ว่าลูกคนนั้นจะไม่มีวันล้มการถูกเลี้ยงดูมาของตนและไม่มีวันที่วิถีอันชอบธรรมนั้นที่เขาได้ถูกสอนในบ้าน! และนั่นช่างเป็นพระสัญญาอันเปี่ยมพระพรที่พ่อแม่ทุกคนสามารถวางใจได้ นี่เป็นข้อพระคัมภีร์หนึ่งที่สามารถรับประกันอนาคตอันแสนสุข มีศีลธรรมและเที่ยงธรรมของลูกๆของเราได้หากเราเชื่อมั่นและปฏิบัติตามมันอย่างทันเวลา

วิธีเลี้ยงลูกตามแบบพระเจ้าของคุณชูซานนาห์ เวสลีย์

จอห์น เวสลีย์ และชาร์ลส์ เวสลีย์ ผู้นำในกระแสประกาศข่าวประเสริฐอันยิ่งใหญ่ในประเทศอังกฤษ ผู้ก่อตั้งนิกายเมธอดิสต์ ได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างไร? ชายสองคนนี้ผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้า ควบคุมตัวเองได้อย่างดี ถวายตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีความคิดที่เฉลียวฉลาด มีจิตสำนึกผิดชอบอันอ่อนโยน และมีหลักการอันไม่หวั่นไหว ได้ถูกพัฒนามาอย่างไร? คุณแม่ของพวกเขาคือ คุณชูซานนาห์ เวสลีย์ ได้สอนพวกเขาให้เกรงกลัวไม่รีรอตอนที่พวกเขาอายุหนึ่งขวบ! เธอเองกล่าวเช่นนั้น และจอห์น เวสลีย์เองก็ตีพิมพ์คำกล่าวของเธอ ชีวิตอันบริสุทธิ์ของบุรุษผู้เป็นวิสุทธิชนสองคนนี้ นั่นคือ จอห์นและชาร์ลส์ เวสลีย์ เป็นผลมาจากการฝึกวินัยตามแบบพระเจ้าในบ้าน ครอบครัวเวสลีย์เองเชื่อเช่นนั้น และข้อพระคัมภีร์ต่างๆก็เป็นพยานแก่พวกเขา ชูซานนาห์ เวสลีย์เชื่อข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอัปยศมาสู่มารดาของตน” (สภษ. 29:15) เธอเชื่อข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “ความฟกช้ำคำเจียวของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย การโอบตักกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอาด” (สภษ. 20:30)

เธอเชื่อคำสอนของข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่ว่าผู้ที่ไม่ถูกติสอนก็ได้รับการปฏิบัติเหมือนกับว่าเขาเป็นลูกที่ไม่มีพ่อ ไม่ใช่เหมือนลูกที่ถูกทำนองคลองธรรม (ฮบ. 12:7-8)

ในหนังสือ **The Heart of John Wesley's Journal** จดหมายฉบับหนึ่งจากคุณนายเวสลีย์ที่เขียนหาลูกชายของเธอได้ถูกตีพิมพ์ โดยบางส่วนของจดหมายนั้นเราให้ไว้ข้างล่างนี้:

“ 24 กรกฎาคม 1732

“ลูกที่รัก --- ตามที่ลูกปรารถนา แม่ได้รวบรวมกฎหลายๆที่แม่ได้ปฏิบัติตามในการให้การศึกษาครอบครัวของแม่ ซึ่งบัดนี้แม่ขอส่งให้ลูกตามที่แม่นึกออก และลูกอาจ (หากลูกคิดว่าพวกมันอาจเป็นประโยชน์ต่อผู้ใด) จัดเรียงกฎเหล่านี้ได้ตามลำดับที่ลูกพอใจ

“เมื่อเด็กๆมีอายุได้หนึ่งขวบ (บางคนก็ก่อนหน้านั้น) พวกเขาจะถูกสอนให้เกรงกลัวไม่เรียว และให้ร้องไห้เบาๆ ซึ่งโดยวิธีนี้พวกเขาก็รอดพ้นจากการถูกตีมากมายที่พวกเขาอาจต้องโดน และเสียงร้องไห้ของเด็กๆซึ่งพ่อแม่ไม่ชอบเอาเสียเลยก็แทบจะไม่ถูกได้ยินในบ้าน แต่ครอบครัวนี้ก็อยู่กันอย่างเงียบสงบราวกับว่าไม่มีเด็กสักคนอยู่ท่ามกลางพวกเขาเลย

* * *

“จงปราบพยศเด็ก

“เพื่อที่จะขัดเกลาคำคิดของเด็กๆ สิ่งแรกที่จะต้องทำก็คือ ปราบพยศพวกเขา และทำให้พวกเขาเชื่อฟังให้ได้ การทำให้เด็กๆเข้าใจเป็นงานที่ต้องใช้เวลา และต้องทำกับเด็กอย่างช้าๆตามที่พวกเขาจะรับไหว: แต่การปราบพยศเด็กเป็นสิ่งที่ต้องกระทำทันที และยิ่งเร็วก็ยิ่งดี เพราะว่าหากไม่มีการแก้ไขอย่างทันทั่วทั้งที เด็กๆจะเริ่มคือร้อนและไม่เชื่อฟังซึ่งจะปราบได้ยากในภายหลัง และอย่าใช้ความรุนแรงซึ่งจะกระทำให้เกิดความเจ็บปวดต่อตัวแม่เองพอๆกับที่จะทำให้เด็กเจ็บปวดเด็ดขาด ตามมาตรฐานของโลก พวกเขาจะใช้ความนุ่มนวลและตามใจเด็ก ซึ่งแม่เรียกพวกเขาว่าเป็นพ่อแม่ที่โหดร้าย ที่ยอมให้ลูกๆของพวกเขาตัดสินใจต่างๆที่พวกเขาเองก็รู้ว่าจะต้องทำให้เลิกให้ได้ในภายหลัง พ่อแม่บางคนก็ชอบอย่างโง่ๆเหลือเกินที่จะสอนลูกๆของตนให้ทำสิ่งต่างๆซึ่งในเวลาต่อมาพวกเขาก็ติสอนลูกๆอย่างรุนแรงที่ไปทำสิ่งเหล่านั้น

“เมื่อใดก็ตามที่เด็กถูกแก้ไข พ่อแม่ต้องเอาชนะเด็กให้ได้ และนี่จะไม่ใช่เรื่องยากที่จะกระทำเลย หากเด็กนั้นไม่ได้เริ่มเป็นเด็กหัวแข็งแล้วเพราะพ่อแม่ตามใจมากเกินไป และเมื่อเด็กคนนั้นถูกปราบพยศจนอยู่หมัดแล้ว และเด็กคนนั้นเริ่มที่จะขำเกรงและนับถือพ่อแม่ของตน ความโง่เขลาแบบเด็กๆและความประมาทเลินเล่อทั้งหลายอันมากมายก็อาจถูกปล่อยให้ผ่านเลยไปได้ บางสิ่งควรถูกมองข้ามและพ่อแม่ควรทำเป็นมองไม่เห็น และบางสิ่งต้องถูกตัดเตือนอย่างเบาๆ แต่การละเมิดแบบจงใจไม่เชื่อฟังไม่ควรถูกยก

โทษให้แก่เด็กๆเลยโดยปราศจากการตีสอน ไม่ว่าจะมากหรือน้อย ตามลักษณะและโทษที่การกระทำผิดนั้นสมควรได้รับ

“แม่ขอเขียนเรื่องการปราบพยศเด็กอย่างทันที เพราะนี่เป็นรากฐานเดียวที่แข็งแกร่งและสมเหตุสมผลของการให้การศึกษาด้านศาสนา ซึ่งหากปราศจากสิ่งนี้แล้วทั้งหลักการและแบบอย่างจะไม่ได้ผลเลย แต่เมื่อสิ่งนี้ถูกกระทำอย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อนั้นเด็กก็จะสามารถถูกปกครองโดยเหตุผลและความน่าเชื่อถือของพ่อแม่ของเด็ก จนกว่าความเข้าใจของตัวเองจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และหลักการต่างๆแห่งศาสนาได้หยั่งรากในความคิดของเขาแล้ว

“แม่ไม่อาจปล่อยเรื่องนี้ให้ผ่านเลยไปได้ เพราะความพยศเป็นรากเหง้าแห่งความบาปและความเศร้าใจทั้งปวง ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่บ่มเพาะความพยศนี้ในตัวเด็กๆก็รับประกันได้ว่าพวกเขาจะเจอกับความทุกข์ใจและการไม่มีศาสนาในภายหลัง สิ่งใดก็ตามที่ตรวจสอบและประหารความพยศนี้ก็จะส่งเสริมให้เกิดความสุขและความน่าเชื่อถือของพวกเขาในอนาคต นี่เป็นสิ่งที่ชัดเจนยิ่งขึ้น หากเราพิจารณาต่อไปอีกว่าศาสนาหาใช่สิ่งอื่นใดไม่นอกจากการกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า และไม่ใช่งานทำตามใจเราเอง ว่าอุปสรรคใหญ่โตหนึ่งเดียวที่ขัดขวางความสุขชั่วคราวและชั่ววันวันครื่ก็คือ ความพยศนี้ ซึ่งการปล่อยมันทิ้งไว้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย และการไม่ปฏิเสธมันก็ไม่ใช่เรื่องเปล่าประโยชน์ สวรรค์หรือนรกขึ้นอยู่กับเรื่องนี้เรื่องเดียว ดังนั้นพ่อแม่ที่หมั่นปราบพยศเด็กก็ร่วมมือกับพระเจ้าในการฟื้นฟูและช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้ได้รับความรอด พ่อแม่คนใดที่ปล่อยปละละเลยเรื่องนี้ก็ทำงานของพญามาร ทำให้ศาสนาเป็นเรื่องที่นำไปใช้จริงไม่ได้ ทำให้ความรอดเป็นสิ่งที่ไม่อาจได้มา และทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นเพื่อกระทำให้ลูกของตนต้องพินาศทั้งกายและจิตวิญญาณในนรกชั่ววันวันครื่

“พวกเขาไม่ได้รับสิ่งที่พวกเขาร้องไห้ขอ

“เด็กๆในครอบครัวนี้ถูกสอนคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทันทีที่พวกเขาพูดได้ ซึ่งพวกเขาถูกสั่งให้พูดตอนตื่นนอนและตอนเข้านอนเป็นประจำ นอกจากนี้ เมื่อพวกเขาโตขึ้น พวกเขายังถูกสอนให้อธิษฐานสั้นๆเพื่อพ่อแม่ของพวกเขา และถูกสอนข้อพระคำบางตอนสั้นๆ ตามที่ความจำของพวกเขาจะรับไหว

“พวกเขายังถูกสอนตั้งแต่ยังเล็กให้รู้จักแยกแยะวันสะบาโตจากวันอื่นๆ ก่อนที่พวกเขาจะพูดคล่องหรือไปไหนมาไหนได้ พวกเขายังถูกสอนให้อยู่นิ่งๆขณะที่มีการอธิษฐานประจำครอบครัว และให้ขอพรหลังจากนั้นทันที ซึ่งพวกเขาเคยทำโดยใช้สัญญาณต่างๆก่อนที่พวกเขาคุกเข่าหรือพูดเป็น

“พวกเขาถูกสอนให้เข้าใจอย่างรวดเร็วว่าพวกเขาอาจไม่ได้รับสิ่งที่พวกเขาร้องไห้ขอ และถูกสอนให้พูดเพราะๆเพื่อขอสิ่งที่พวกเขาอยากได้ พวกเขาไม่ถูกขอมให้ขอสิ่งใดจากกระทั่งสาวใช้ที่ต่ำต้อยที่สุด โดยที่ไม่กล่าวว่า ‘กรุณาให้สิ่งนั้นแก่ผม/หนูหน่อยครับ/ค่ะ’ และสาวใช้คนนั้นก็โดนดุหากเธอขอมปล่อยให้พวกเขาละเว้นคำพูดดังกล่าว”

ซูซานนาห์ เวสลีย์ วิศวกรของพระเจ้า ได้เลี้ยงดูบุตรผู้ยิ่งใหญ่สองคนนั้นให้เติบโตขึ้นเช่นกัน ซึ่งอิทธิพลของพวกเขาช่วยป้องกันคนหลายล้านคนไม่ให้ต้องตกนรก เธอได้พิสูจน์ความจริงของข้อพระคัมภีร์นั้นอย่างดีแล้วที่แม้ว่า “ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน” ด้านตรงข้ามก็เป็นความจริงเช่นกัน นั่นคือ “ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา” และ “จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปิติยินดีแก่ใจของเจ้า”

การตีสอนเด็กๆป้องกันพวกเขาให้พ้นจากนรกอย่างไร!

มีคำกล่าวที่แปลมากมายในสุภาษิต 23:13-14 “อย่ายับยั้งการตีสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก”

‘ถ้าคุณตีลูกของคุณด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย’ พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวไว้ และพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่เพียงมีความหมายว่าการตีสอนเด็กไม่ฆ่าเด็ก ไม่ทำอันตรายต่อเขาเท่านั้น มันยังหมายความว่า การตีสอนเด็กน่าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดด้วย เด็กที่ถูกฝึกวินัยอย่างเหมาะสมน่าจะมีชีวิตที่ยาวนานและมีประโยชน์มากกว่า เขาไม่น่าจะเสียชีวิตเพราะเหตุความรุนแรง เนื่องจากเขาจะดำเนินชีวิตที่เที่ยงธรรมและตามแบบพระเจ้า และจะไม่คบหาสมาคมกับพวกชอบทะเลาะวิวาท เขาไม่น่าจะเสียชีวิตเพราะถูกลงโทษที่ไปก่อเหตุอาชญากรรมต่างๆด้วยน้ำมือของรัฐ เขาไม่น่าจะเสียชีวิตเพราะเป็นโรคซึ่งถูกความบาปนำมาให้ ดังนั้นพระคัมภีร์ข้อนี้จึงหนุนใจพ่อแม่ทั้งหลายด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “อย่ายับยั้งการตีสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก”

คำว่านรกตรงนี้ คือคำภาษาฮีบรู **เฮโอล** ซึ่งโดยทั่วไปแล้วหมายถึงสถานที่ของเหล่าดวงวิญญาณของผู้ที่จากโลกนี้ไป แต่การใช้ในภาคพันธสัญญาเดิมของคำว่า **เฮโอล** ก็มักไปในทางความหมายที่เป็นสถานที่แห่งความทรมานของคนที่ไม่เชื่อ คำภาษากรีก **ฮาเดส** ในภาคพันธสัญญาใหม่ ก็เท่ากับคำฮีบรู **เฮโอล** และเมื่อพระเยซูทรงเล่าเกี่ยวกับเศรษฐีคนหนึ่งที่ “ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก” พระองค์ก็ทรงใช้คำว่า **ฮาเดส** ดังนั้นแม้ว่าพระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวว่าการตีสอนเด็กในเวลาที่เหมาะสมจะ

ป้องกันเด็กให้พ้นจากการเสียชีวิตก่อนวัยอันควร พระคำข้อนี้ก็ยังหมายความว่าในภาษาไทย ด้วย “เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก”

หนึ่งในเรื่องน่าเศร้าที่สุดที่ผมได้เรียนรู้ในการเทศนาในงานมิชชั่นในเมือง ในคุก และในการประกาศตามท้องถนนทั่วอเมริกาก็คือว่า บ่อยครั้งอาชญากรสักคนที่ติดคุก หรือขอทานขึ้นมาที่ยากจนสักคน ตามท้องถนนจะกล่าวแก่ผมว่า “แน่นอนอยู่แล้ว ผมรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นทั้งหมดแหละ ผมได้อ่านพระคัมภีร์ข้อ นั้นมาหลายรอบแล้ว พ่อผมเป็นนักเทศน์เมธอดิสต์นะ” หรือ “แม่ผมเป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาลของแบ็ปติสตะ” คนจำนวนมากได้กลายเป็นอาชญากร คนจำนวนมากได้กลายเป็นคนบาปที่เกรี้ยวกราดซึ่งเติบโตมาในบ้าน ของคริสเตียนที่รักพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยสักนิดว่า การที่พ่อและแม่จะเป็นคริสเตียนที่ดีในบ้านนั้นไม่ เพียงพอ แบบอย่างที่ดีเพียงอย่างเดียวไม่รับประกันว่าลูกๆจะเติบโตเป็นคนมีศีลธรรมและเที่ยงธรรมและ เครื่องศาสนา แม้แต่การอ่านพระคัมภีร์และการอธิษฐานในบ้านก็ไม่เพียงพอที่จะรับประกันว่าลูกๆจะ กลายเป็นคริสเตียนที่ดี จะต้องมีการฝึกวินัย การตักเตือนเมื่อทำบาปและการลงโทษเพราะทำบาป ผู้เป็นพ่อ จะต้องเลี้ยงลูกๆของตน “ในการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” นั่นคือ ในการติ สอนและการสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ดร. บ็อบ โจนส์ ซีเนียร์ ได้กล่าวแก่คุณแม่ท่านหนึ่งที่อ่อนน้อมเขาให้อธิษฐานเพื่อลูกชายของเธอว่า “คำอธิษฐานของผมจะแทนที่การติสอนลูกของคุณไม่ได้หรอกครับ” เด็กๆที่ไม่ถูกสอนให้เคารพสิทธิอำนาจ ในบ้านจะไม่เคารพสิทธิอำนาจนอกบ้าน เด็กๆที่กบฏต่อพ่อและแม่ และลอยนวลไปได้ ก็จะกบฏต่อพระเจ้า เด็กที่ไม่ถูกสอนให้ฟังคำพ่อแม่ของตน ก็อาจไม่มีวันฟังเสียงเรียกของพระวิญญาณของพระเจ้าให้กลับใจ ใหม่

การติสอนซึ่งถูกกระทำอย่างจริงจังและอย่างยุติธรรม กระนั้นก็ถูกเจือด้วยความเมตตา การติสอนที่ ถูกกระทำในพระนามของพระเยซูยอมทำสองสิ่งเพื่อเด็กคนหนึ่งอย่างถาวร สิ่งแรกก็คือ เด็กคนนั้นจะเรียนรู้ ว่าความบาปไม่ได้ให้สิ่งที่ดีเลย เขาเริ่มตระหนักถึงข้อเท็จจริงนั้นที่ถูกแสดงออกบ่อยครั้งเหลือเกินในพระ คัมภีร์ที่ว่า “จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน” (กฉว. 32:23) ว่า “ผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่ง นั้น” (กต. 6:7) ว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (รม. 6:23) เด็กคนใดที่ถูกเลี้ยงมาอย่างเหมาะสม ถูก ลงโทษเพราะความบาปต่างๆของเขาและถูกให้รางวัลสำหรับความเชื่อฟังของเขา ถูกบังคับให้ยอมเชื่อฟัง สิทธิอำนาจของพระเจ้าตามที่มันได้ถูกมอบหมายไว้ในมือของพ่อและแม่ของเขาแล้ว – เด็กคนใดที่ถูกเลี้ยง มาแบบนั้น ผมขอกล่าวว่า เขาจะมีการตระหนักรู้ในจิตใต้สำนึกอย่างต่อเนื่องว่าความบาปจะต้องมาถึงการ

พิพากษาอย่างแน่นอน และความเชื่อมั่นนั้นเป็นพื้นฐานของการกลับใจใหม่ที่แท้จริงทั้งปวง เด็กเช่นนั้นเป็นชนิดที่เกิดผลมากที่สุดของวิชาข่าวประเสริฐใดๆ

สิ่งที่สองก็คือ เด็กที่ถูกลงโทษอย่างเหมาะสมเพราะความบาปต่างๆของเขา ย่อมเกิดจิตสำนึกผิดชอบที่เจ็บปวดและเป็นทุกข์ใจเมื่อเขากระทำผิด เด็กที่ถูกเลี้ยงดูอย่างเหมาะสมไม่เพียงรู้สึกโดยสัญชาตญาณว่าความบาปต้องมาถึงการพิพากษาเท่านั้น แต่เขายังไปอยู่ฝ่ายที่ถูกต้องในจิตสำนึกผิดชอบของเขาเองและถือว่าตนเองต้องรับผิดชอบต่อความบาปต่างๆของเขาด้วย เด็กที่ถูกบังคับให้ทำสิ่งที่ถูกต้องและถูกลงโทษเพราะความบาป ควบคู่ไปกับการสั่งสอนอันเหมาะสมและแบบอย่างที่ดี ย่อมจะอยากทำสิ่งที่ถูกต้อง

เด็กๆเช่นนั้นที่เริ่มตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด ที่เริ่มมีจิตสำนึกผิดชอบที่มีชีวิตอยู่เสมอและคอยเตือนพวกเขาเกี่ยวกับทุกการกระทำ ก็มีใจพร้อมที่จะฟังข่าวประเสริฐ มันง่ายที่จะทำให้พวกเขาเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นในเรื่องความบาปต่างๆของพวกเขาและเกิดความต้องการพระเจ้าและเกิดความปรารถนาที่จะได้รับความรอด ผู้คนที่จะถูกนำมาถึงพระคริสต์ได้ง่ายที่สุดในโลกคือ คนเหล่านั้นที่มีจิตสำนึกผิดชอบอันลึกซึ้งในคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด คนเหล่านั้นที่มีความยำเกรงพระเจ้า มีความรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบต่อพระองค์ และมีความเกรงกลัวผลลัพธ์ต่างๆของความบาป

ในเมืองเล็กๆเมืองหนึ่งที่ผมเคยเป็นศิษยาภิบาล มีสามีและภรรยาที่ไม่เชื่อคู่หนึ่งอาศัยอยู่กับครอบครัวใหญ่ที่เต็มไปด้วยเด็กๆ ชายคนนั้น ไม่ได้เข้าร่วมกับคริสตจักร และผมไม่สามารถนำเขามาถึงพระคริสต์ได้ แต่บังเอิญว่าเขาเข้มงวดเป็นพิเศษในการเลี้ยงดูลูกๆของเขา เขาไม่เคยปล่อยลูกๆให้ไปคบเพื่อนที่ไม่ดีเลย เด็กๆต้องกลับถึงบ้านก่อนเวลาที่กำหนดทุกคืน แม้แต่เด็กผู้ชายที่อายุสี่สิบปีแล้วก็ต้องรับผิดชอบอย่างเข้มงวด คบได้แต่กลุ่มเพื่อนที่ได้รับการอนุมัติแล้ว และจะต้องกลับถึงบ้านของเขาเองก่อนเวลาที่กำหนดทุกคืน และผู้เป็นพ่อก็ติสอนลูกๆของเขาอย่างเหมาะสมในยามจำเป็นเพื่อบังคับใช้วินัยอันเคร่งครัดของเขา พวกเขารักคุณพ่อของพวกเขาอย่างแน่นอน แต่พวกเขาก็เกรงกลัวเขาในแบบที่นับถือเช่นกัน

มันเป็นโอกาสพิเศษของผมที่ได้คุยกับคนหนุ่มสาวเหล่านี้ในบ้านของผู้เป็นพ่อที่ยังไม่ได้รับความรอด และผมได้นำพวกเขาทีละคนให้วางใจในพระคริสต์ ผมไม่เคยพบคนที่มีใจอ่อนโยนมากกว่านี้เลย ผมไม่เคยพบคนบาปผู้หลงหายซึ่งรวดเร็วมากกว่าที่จะสารภาพความบาปของตนและมีน้ำตาแห่งความสำนึกผิดที่จะหันมาหาพระคริสต์เพื่อขอความเมตตาและความรอดเลย! แบบอย่างของคุณพ่อของพวกเขาไม่ได้ดีในเรื่องของการรับใช้พระเจ้า แต่การเลี้ยงดูแบบเข้มงวดของเขาได้ทำให้พวกเขาเป็นผู้ที่พร้อมสำหรับข่าวประเสริฐ เมล็ดพืชได้ตกบนดินดี คือดินที่ได้ถูกไถอย่างเหมาะสมแล้ว เมื่อมันตกเข้าไปในใจของพวกเขา

เด็กๆที่ถูกเลี้ยงดูอย่างเหมาะสมสามารถถูกนำมาถึงพระคริสต์ได้โดยง่าย แต่เด็กๆที่ถูกเลี้ยงดูใน
ความดีร้าย ถูกเลี้ยงดูให้ทำตามใจตนเอง ถูกเลี้ยงดูให้ไม่เคยคิดถึงการลงโทษเพราะความบาปต่างๆของตน
ก็มักมีใจด้านชาและดีร้ายและไม่มีความเคารพต่อพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ พวกเขาไม่มี
ความรู้สึกละอายใจเพราะบาปต่างๆของตน ไม่มีความยำเกรงพระเจ้าหรือการพิพากษาที่จะมาถึงด้วย

นั่นพระคัมภีร์ก็เป็นความจริงเมื่อมันกล่าวว่า “อย่ายับยั้งการติสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วย
ไม้เรียว เขาจะไม่ตาย เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก” ตามที่ชายผู้มี
ปัญญามากที่สุดเท่าที่เคยมีมาได้ถูกพระเจ้าคลใจให้เขียนในสุภาษิต 23:13-14 พ่อและแม่คนใดที่ทำการที่ตน
ควรกระทำเกี่ยวกับการฝึกวินัยก็จะพบว่ามันง่ายที่จะทำการที่พวกเขาควรกระทำเกี่ยวกับการนำลูกๆของตน
ให้มาถึงพระคริสต์ การติสอนที่ดีและทันเวลา ควบคู่ไปกับการเลี้ยงดูอันเหมาะสม ย่อมทำให้ง่ายที่จะนำ
ผู้คนมาถึงพระคริสต์และป้องกันจิตวิญญาณของพวกเขาให้พ้นจากนรก

ตอบข้อโต้แย้งต่างๆ

ผู้คนมีข้อโต้แย้งมากมายต่อแผนการตามพระคัมภีร์นี้ในการติสอนเด็กเพื่อทำให้พวกเขารู้จักยำเกรง
เราอาจเชื่อตามที่พระคัมภีร์กล่าวและปฏิบัติตามมันโดยไม่สงสัยเลยก็ได้ โดยรู้ว่าไม่มีข้อโต้แย้งใดจะใช้ต่อสู้
พระวาระของพระเจ้าได้ แต่การพิจารณาเพียงเล็กน้อยจะแสดงให้เห็นว่าข้อโต้แย้งเหล่านั้นที่ผู้คนยกมาต่อสู้
กับแผนการของพระคัมภีร์นั้น โง่เขลาขนาดไหน

1. “การตีเด็กเป็นการกระทำที่โหดร้ายและไม่ยุติธรรม” บางคนกล่าวเช่นนั้น “การที่คนตัวโตๆจะตี
เด็กชายหรือเด็กหญิงตัวเล็กๆก็หมายความว่าเขาแค่กำลังฉวยโอกาสจากขนาดของตนเพื่อกดขี่คนตัวเล็กๆที่
ปกป้องตัวเองไม่ได้” บางคนที่ไม่ฉลาดมากนักก็กล่าวไว้

ตำรวจที่พกอาวุธไม่ยุติธรรมไหมเมื่อเขาใช้ปืนและกุญแจมือจับกุมหัวขโมย? คุณครูไม่ยุติธรรม
ไหมที่บังคับใช้สิทธิอำนาจเหนือเด็กๆในโรงเรียน ตัดสินใจว่าจะสอนบทเรียนใดบ้าง เด็กนักเรียนต้องเขียน
การบ้านเยอะขนาดไหน และไม่ให้ออกาสที่เท่าเทียมกันแก่เด็กคนใดที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับบทเรียนต่างๆ
และงานที่เขาจะต้องทำ? นั่นเป็นเรื่องโง่เขลาเมื่อดูแบบผิวเผิน หากการตีเด็กเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรม นั่นการ
ลงโทษชนิดใดก็ตามโดยสิทธิอำนาจใดก็ตามในโลกก็จะเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรมเช่นกัน ข้อโต้แย้งอันโง่เขลา
นั้น โจมตีสิทธิอำนาจทั้งปวงในบ้านและโรงเรียนและรัฐและธุรกิจ ความจริงก็คือว่าพระเจ้าประทาน
พละกำลังมากกว่าและสติปัญญามากกว่าแก่ผู้เป็นพ่อ ควบคู่ไปกับสิทธิอำนาจของเขา เหมือนกับที่รัฐบาลให้

ป็นแก่ตำรวพร้อมกับตราของเขา พละกำลังและสิทธิอำนาจนั้นควรถูกใช้เพื่อลงโทษความบาปหรือป้องกันมิให้มันเกิดขึ้น

มันเป็นความจริงที่ว่าการศึกษาทำให้เกิดความเจ็บปวด แต่นั่นทำให้มันเป็นสิ่งที่ผิดหรือ? การอดทนหรือการถอนฟันโดยหมอฟันก็ทำให้เกิดความเจ็บปวดเช่นกัน การผ่าตัดต่อมทอนซิลโดยศัลยแพทย์ก็เช่นกัน ผลลัพธ์ที่ประสงค์ทำให้เกิดความเจ็บปวดบ้างเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ และผลลัพธ์ที่ประสงค์ในการตีเด็กก็ทำให้เกิดความเจ็บปวดบ้างเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ โดยการเรียนรู้ว่าไฟทำผิวผุพังได้ เด็กคนหนึ่งก็เรียนรู้ที่จะอยู่ห่างๆไฟ โดยการเรียนรู้ว่าความบาปนำการพิพากษามาให้ เด็กๆก็เรียนรู้ที่จะอยู่ห่างจากความบาป ในฮีบรู 12:7 พระเจ้าตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร” ฮีบรู 12:11 ในบทเดียวกันนั้น กล่าวว่า “ดังนั้นการตีสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้น ไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความสุขชอบธรรมนั่นเอง” ผลลัพธ์ต่างๆของการตีเด็ก ซึ่งถูกกระทำเพื่อเห็นแก่ความสุขชอบธรรม ก็สุขสำราญและไม่โหดร้าย

2. “ฉันเชื่อในการปกครองด้วยความรัก และมีใจด้วยกำลังบังคับ” คนมากมายเคยกล่าวเช่นนั้น และพวกเราทุกคนรู้ว่าพ่อแม่ควรรักลูกๆของตน เจ้านายควรรักคนงานของตน ผู้ปกครองควรรักพลเมืองของตน ครูควรรักลูกศิษย์ของตน พระเจ้าทรงรักผู้ที่พระองค์ทรงสร้างและทรงเทพพระพรไหลล้นมากมายลงมาให้เราทุกวัน กระนั้นความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าก็ได้ทำให้มันเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นที่พระองค์จะทรงลงโทษความบาป พระองค์ยังทรงลงโทษลูกๆของพระองค์เหมือนเดิม “และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขียนดีผู้นั้น” พระคัมภีร์กล่าวไว้

“ดิฉันรักลูกชายของดิฉันมากเกินกว่าที่จะตีเขาได้” คุณแม่ท่านหนึ่งกล่าวไว้ แต่นั่นก็เป็นการหลบเลี่ยงแบบไม่จริงใจ แกรมยังเป็นคำกล่าวที่ไม่เป็นความจริงด้วย สุภาษิต 13:24 กล่าวว่า “บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามตีสอนเขาทันเวลา” หากผู้หญิงคนนั้นรักลูกชายของเธอจริงๆ เธอก็คงไม่ยอมปล่อยให้เขาเติบโตไปเป็นอาชญากร เหมือนอย่างที่เด็กจำนวนมากที่ไม่ถูกฝึกวินัยเป็น เธอก็คงไม่ยอมให้เขามีบ้านที่แตกสลายเพราะวิถีทางต่างๆของเขาที่ไม่มีวินัยและสำมะเลเทเมา การหย่าร้างหลายพันคู่เกิดขึ้นเพราะการขาดวินัยในวัยเยาว์ เด็กที่ถูกแก้ไขและถูกตีสอนในวัยเยาว์ยอมทำให้เกิดความเสียหายในชีวิตสมรสน้อยกว่าเยอะ หากเธอรักลูกชายของเธอจริงๆ เธอก็คงยอมให้เขามีความสุข และเด็กที่ดิฉันเอาแต่ใจยอมเติบโตไปเป็นคนที่ไม่รู้จักพอและไม่มีความสุข ปรับตัวเข้ากับสังคมไม่ได้ ควบคุมแรงปรารถนาและความอยากต่างๆของตนไม่ได้ ดังนั้นคุณแม่ท่านนั้นที่คิดว่าตนรักลูกชายของตัวเองมากเกินกว่าที่จะตีเขาได้

จริงๆแล้วก็รักความสบายของตัวเองมากเกินไป เธอไม่มีความเชื่อตรง ไม่มีหลักการ ไม่มี ความเชื่อมั่นที่เธอรักมากพอที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง และที่เธอจะยอมสละความเจ็บปวดบ้างเพื่อให้พระเจ้าพอพระทัยและเพื่อประโยชน์สุขของลูกชายของเธอ แน่แน่นอนว่าการตีเด็กเป็นเรื่องยากสำหรับคุณแม่และคุณพ่อที่รักลูกๆของตัวเอง แต่นั่นก็ไม่ยากเท่ากับการได้เห็นพวกเขาในเวลาต่อมาเมื่อพวกเขาเคี้ยวครีมนและชีวิตเหลวไหล เพราะพวกเขาไม่ถูกฝึกวินัยในวัยเด็ก พ่อแม่ที่ฉลาดควรทำสิ่งที่ถูกต้องและไม่ต้องเผชิญกับความทุกข์ใจในภายหลังโดยการตีลูกทันเวลาและมีความสุขในตอนท้าย

คุณคิดหรือว่าเด็กๆทุกคนจะทำสิ่งที่ถูกต้องโดยปราศจากการถูกลงโทษใดๆหากพวกเขาได้รับความรัก? นั่นสิทธิอำนาจฝ่ายมนุษย์ทั้งสิ้นที่คิดหมด หากทฤษฎีโง่ๆนั้นถูกต้อง มันก็เป็นเรื่องผิดที่จะมีตำรวจผิดที่จะมีศาลยุติธรรม ผิดที่จะมีกฏจราจรต่างๆและโทษต่างๆ ผิดที่จะมีกฎหมายต่างๆที่ต่อต้านการฆาตกรรมหรือการลักขโมยหรือการผิดประเวณี หากทฤษฎีโง่ๆนั้นถูกต้อง มันพระเจ้าก็ทรงทำผิดที่จะลงโทษลูกๆของพระองค์เอง ผิดที่จะส่งการลงโทษมาเพราะการทำบาป ผิดที่จะส่งเหล่าคนบาปไปยังนรก!

ทฤษฎีโง่เขลานั้นที่ว่าความรักสามารถปกครองได้อย่างเพียงพอโดยปราศจากการลงโทษใดๆ เพราะความบาปก็ปฏิเสธหลักคำสอนพื้นฐานทุกประการของพระคัมภีร์ มันปฏิเสธข้อเท็จจริงเรื่องวิสัยอันเลื่อมทรมานของมนุษย์ รอยเปื้อนแห่งความบาปที่มีอยู่ในตัวเด็กทุกคน มันปฏิเสธการเฉลียวใจของพระคัมภีร์ซึ่งบัญญัติอย่างชัดเจนเหลือเกินให้เราตีลูกๆ ทฤษฎีโง่ๆนั้นสอนว่าพระเจ้าโหดร้ายและใจร้ายที่มีนรกแห่งความทุกข์ทรมานหรือที่นำคนบาปทั้งหลายไปสู่การพิพากษา ความคิดเช่นที่ว่าความรักสามารถปกครองได้อย่างเพียงพอโดยปราศจากการลงโทษก็ไม่ใช่แบบคริสเตียนและขัดแย้งต่อพระคัมภีร์ คริสเตียนทั้งหลายที่เชื่อพระคัมภีร์ต้องยอมรับมันให้เป็นหลักคำสอนหนึ่งของพระเจ้าที่ว่าความบาปต้องถูกลงโทษและว่าเมื่อความบาปไม่ถูกลงโทษ ชายและหญิงทั้งหลาย เด็กชายและเด็กหญิงทั้งหลายก็ดำเนินต่อไปในความบาป ความรักที่แท้จริงในหัวใจของพ่อแม่ที่มีต่อลูกๆของตนจะช่วยพวกเขาให้ลงโทษความบาปและสร้างชายและหญิงทั้งหลายให้เติบโตเป็นคนดีซึ่งกลัวความบาปและรักความชอบธรรม

3. “การตีเด็กอาจทำให้ความตั้งใจน้อยๆของพวกเขาแตกสลาย” แน่แน่นอนว่าข้อแก้ตัวนี้ถูกคิดค้นขึ้นโดยใครบางคนที่ไม่เคยมีลูกเป็นของตัวเอง เมื่อคุณมีลูกหกคนอย่างที่ผมมี และได้พยายามอย่างหนักที่จะเลี้ยงดูพวกเขาในการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า คุณก็จะพบว่า “ความตั้งใจน้อยๆ” ของพวกเขาไม่ได้ถูกทำให้แตกสลายอย่างง่ายดายได้แบบที่คุณคิดเลย การทำตามใจตนเองเป็นบ่อเกิดของความบาปทั้งปวง อีสยาห์ 53:6 กล่าวว่า “เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง” ไม่มีอันตรายใดๆของการตีเด็กอย่างจริงจังในเหตุอันชอบธรรมของการทำลายการเอาแต่ใจ

ของเด็ก ไม่มีอันตรายใดๆของการที่มันจะทำลายความเคารพตัวเองของเด็ก หากมันถูกกระทำอย่างไรให้เกิดประโยชน์ โดยพ่อแม่ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าด้วยเหตุผลที่ดี

ทำลายความตั้งใจของเด็กหรือ? คุณหมายความว่าการศึกษาเด็กจะทำให้เด็กรู้สึกมีปมด้อย ทำให้เขาตัดสินใจอะไรเองไม่เป็น จีลิ่งเล่ ไม่มีความเชื่อมั่นหรือ? เหมือนอย่างที่นายพลดิอิวี่เป็นไข้ใหม่ครับ? เหมือนอย่างจอห์นและชาร์ลส์ เวสลีย์ เหมือนอย่างเบนจามิน แฟรงคลิน เหมือนอย่างจอร์จ วอชิงตันนั่นหรือครับ? บุคคลผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ ซึ่งถูกติสอนในเวลาที่เขาต้องการมัน และถูกเลี้ยงดูให้เชื่อฟังคำสั่งต่างๆ ดูเหมือนว่าจะมีความตั้งใจเหลืออยู่มากมายทีเดียว! อันที่จริงแล้ว เด็กๆที่ถูกสอนให้มีความเชื่อฟัง ถูกทำให้เลิกล้มการกบฏ เด็กๆที่ถูกติสอนเพราะความบาปก็เริ่มมีความเชื่อมั่นมากขึ้นอย่างแท้จริง มีมาตรฐานมากขึ้นในเรื่องความถูกต้อง เด็กๆในช่วงต้นของชีวิตพัฒนามาตรฐานอันยิ่งใหญ่ต่างๆในเรื่องความถูกต้อง ความยุติธรรมและความจริงและความมีวินัยและการควบคุมตนเอง โดยการมีพ่อแม่ที่แสดงออกถึงสิทธิอำนาจเหนือเขาจนกระทั่งเขามีพัฒนาการและเติบโตพอที่จะควบคุมตัวเองได้ ก็มีพื้นฐานดีกว่าเยอะในการมีอุปนิสัยที่ดี ชุมมาตรฐานทางศีลธรรมและความเชื่อมั่นที่ดีกว่าซึ่งจะใช้ต่อสู้กับปัญหาต่างๆของชีวิต ผมขอบอกพระเจ้าที่การทำตามใจตัวเองของผม อารมณ์ร้อนของผม จิตใจที่ชอบกดขี่ของผมได้ถูกขัดเกลาร้ายเด็กและได้ถูกตรวจสอบโดยสิทธิอำนาจตามแบบของพระเจ้าในบ้านจนกระทั่งผมได้พัฒนาจิตสำนึกผิดชอบมากพอและนิสัยต่างๆเพียงพอและความเชื่อมั่นต่างๆอันเข้มแข็งพอที่จะควบคุมพวกมันได้ด้วยตัวเอง

4. “แต่มันอันตรายนะที่จะขัดขวางความปรารถนาต่างๆของเด็ก” พวกนักจิตวิทยาจอมปลอมบางคนกล่าว “การศึกษาเด็กอาจทำให้เด็กมีความปรารถนาที่ถูกอัดอั้นไว้และการกบฏภายในที่อาจทำลายชีวิตของเขาได้” นั่นเป็นตัวอย่างหนึ่งของเรื่องเหลวไหลที่ถูกสอนในมหาวิทยาลัยบางแห่ง ถูกสอนในคอร์สจิตวิทยาเด็กทั้งหลาย เรื่องไร้สาระที่ถูกสอน โดยเหล่าวิทยากรแก่ชราต่างๆของหญิงโง่เขลาทั้งหลายที่ไม่สนใจเกี่ยวกับพระคัมภีร์หรือพระเจ้า

ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะจัดการกับจิตใต้สำนึกของเด็กและยับยั้งการกบฏภายในนั้น ความรู้สึกสับสนวุ่นวายใจนั้น จิตใจนั้นที่เป็น “ฉันจะแก้เผ็ด” หรือ “ฉันอยากจะฆ่าพ่อและแม่ของฉัน” ก็คือ การฟาดก้นแบบสมัยเก่า นั่นใช้ได้ผลแม้กระทั่งในเปลเด็ก หลายต่อหลายครั้งผมเคยเห็นเด็กกรี๊ดร้องและโหยหวนเพื่ออยากได้ทำตามใจตนเอง ต่อสู้พ่อหรือแม่ของตน และตะโกนทำทายนานครั้งละครั้งชั่วโง่ จากนั้นในที่สุดผมก็เห็นแม่หรือพ่อจัดการจบปัญหาด้วยการตีแรงๆสองสามที เด็กที่ถูกฟาดก้นจะหยุดการกบฏของตนในทันที จะเกาะแม่หรือพ่อของตนด้วยความสำนึกผิด และเมื่อถูกทำให้มั่นใจว่าตนได้รับการยกโทษแล้ว เด็กนั้นก็เข้านอนอย่างสงบภายในเวลาหนึ่งนาที!

สิ่งที่ผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมมากมายเหล่านี้ที่เป็นศัตรูของสังคม เป็นกบฏต่อสิทธิอำนาจทั้งปวง ก็คือว่าพวกเขาไม่เคยถูกตีมากพอ ไม่เคยถูกพิชิตอย่างแท้จริง และดังนั้นจึงไม่เคยเรียนรู้ที่จะพิชิตตัวเองเลย สิ่งนี้ผิดเกี่ยวกับเด็กๆ เกรเหล่านี้ที่เข้าไปอยู่เต็มคุก คนหนุ่มสาวที่เป็นภาระของเหล่าเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายของเหล่าครูอาจารย์และพ่อแม่เช่นกัน ก็คือว่าพวกเขาต้องการสิทธิอำนาจที่เข้มแข็งบ้างที่จะจัดการพวกเขา และทำให้พวกเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง บุคคลที่มีความสุข อิ่มเอมใจ และมีสมมุติมากที่สุดในโลกคือ คนเหล่านั้นที่ได้เรียนรู้แต่เนิ่นๆ ที่จะนบนอบต่อสิทธิอำนาจ และโดยการถูกฝึกโดยการถูกตีสอนก็พบว่ามันออก “ผลอันสุขสำราญแห่งความชอบธรรม” ดังที่ข้อพระคัมภีร์นี้สัญญาไว้อย่างชัดเจน (ฮบ. 12:11)

5. “แต่เด็กๆ ที่ถูกตีจะเกลียดพ่อหรือแม่ของตน” นักทฤษฎีบางท่านที่ไม่เคยลองตีเด็ก ที่น่าจะไม่เคยมีลูกได้กล่าวไว้ คอลัมน์นิสต์หญิงท่านหนึ่งเขียนไว้ว่า “ดิฉันแน่ใจว่าดิฉันคงเกลียดคุณแม่ของดิฉันเป็นแน่ หากท่านตีดิฉัน” แต่หญิงผู้น่าสงสารและไม่รู้อะไรเลยท่านนี้คงจะไม่พูดอย่างโง่เขลาเช่นนี้หากเธอได้รับการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม คุณหมายความว่าพลเมืองทั้งหลายเกลียดซึ่งรัฐบาลหนึ่งซึ่งบังคับใช้กฎหมายต่างๆ ของมันหรือ? หลักฐานทั้งหมดพิสูจน์ในทางตรงกันข้ามเลย รัฐบาลใดๆ ที่ชอบธรรมซึ่งบังคับใช้กฎหมายต่างๆ อันชอบธรรมและลงโทษอาชญากรรม ก็พบว่าอาชญากรรมลดลงและพลเมืองมีความจงรักภักดีและรักชาติ ในทางกลับกัน เมื่อการบังคับใช้กฎหมายหย่อนยาน เมื่อนั้นความเข้มแข็งทางศีลธรรมของประชาชาตินั้นก็แหลกสลาย คุณหมายความว่าจอห์นและชาร์ลส์ เวสลีย์เกลียดคุณแม่ของพวกเขา คือซูซานนาห์ เวสลีย์ เพราะว่าพวกเขาถูกตียามที่พวกเขาต้องการมันหรือ? จินคุณก็ไม่รู้เรื่องราวของครอบครัวเวสลีย์แล้ว! ทัวอเมริกาผู้คนทั้งหลายได้บอกผมด้วยน้ำตาว่าพวกเขานับถือแม่หรือพ่อที่เลี้ยงดูพวกเขาอย่างเข้มงวด ดีพวกเขาในยามจำเป็น และเลี้ยงดูพวกเขาให้เติบโตขึ้นในการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า

6. “แต่มีวิธีการต่างๆ ที่ได้ผลมากกว่าการตีในการลงโทษเด็กๆ” บางคนกล่าว เพื่อตอบคำถามนี้ ผมขอยอมรับว่า มีหลายครั้งเมื่อการลงโทษวิธีอื่นๆ ดูเหมือนจำเป็น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเด็กที่ท่าของกระจัดกระจายเคลื่อนไหวพื้นควรถูกตั้งให้เก็บของเหล่านั้น และบางครั้งหากแซลลี่ดึงผมออกจากตุ๊กตาเด็กทารกของแมรี บางทีเธอก็ควรยกตุ๊กตาของตัวเองให้เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน บางครั้งเด็กผู้ชายที่ทำตัวไม่ดีตลอดทั้งสัปดาห์ก็ไม่ควรได้รับอนุญาตให้ไปปิกนิกวันเสาร์ ผมกล่าวว่าบางครั้งการลงโทษก็ควรถูกเชื่อมโยงกับการกระทำผิดนั้น โดยตรง และบางครั้งเด็กก็ควรถูกลงโทษด้วยวิธีอื่นนอกจากการตีแล้ว

แต่ข้อเท็จจริงนั้นก็ยังมีอยู่เหมือนเดิมที่ว่า การตีเป็นสิ่งที่อย่างอื่นทดแทนไม่ได้ในการเลี้ยงเด็ก

เหตุผลหนึ่งก็คือ มันถูกบัญชาอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ไม่เคยบัญชาพ่อให้ส่งลูกๆของตนให้ยืนที่มุมห้อง หรือให้ลงมาจากโต๊ะ หรือให้ไปเข้านอนแต่หัวค่ำ หรือให้อยู่ในบ้านเวลาที่เด็กคนอื่นๆ เล่นบอล ข้อเสนอสนับสนุนที่ใหญ่โตที่สุดสำหรับการตีเด็กก็คือว่า พระคัมภีร์บัญชาอย่างชัดเจน และสำหรับคริสเตียนคนใดที่เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า ไม่มีข้อโต้แย้งต่อข้อเสนอสนับสนุนนั้นเลย

แต่มีเหตุผลที่ดีหลายประการซึ่งสนับสนุนแผนการของพระเจ้า ดังที่เป็นความจริงในทุกกรณี เหตุผลประการหนึ่งก็คือ การตีจบปัญหาได้อย่างรวดเร็วและอย่างชัดเจนและสามารถนำเด็กมาสู่การสำนึกผิดและการรับสารภาพในทันที สมมติว่าเด็กคนหนึ่งต้องอยู่ต่อหลังเลิกเรียนนานหนึ่งสัปดาห์ ไม่มีใครคนใดรู้อย่างแน่นอนว่าเด็กชายคนนั้นจะสำนึกผิดตอนสิ้นสัปดาห์ เสียใจอย่างสุดซึ่งสำหรับความบาปต่างๆของตน และจะตัดสินใจที่จะทำตัวให้ดีขึ้น แต่การตีแรงๆแบบที่นี้อาจอยู่ต่อไปจนกว่าใจที่ดื้อรั้นนั้นถูกกำราบอย่างถาวรและจนกว่าเด็กคนนั้นสัญญาด้วยใจที่สำนึกผิดว่าจะทำตัวให้ดีขึ้น ถึงอย่างไรแล้ว ไม่มีการลงโทษใดก่อให้เกิดสิ่งดีใดเลยซึ่งไม่ส่งผลต่อใจที่ดื้อรั้นของเด็ก ผมเชื่อว่าการลงโทษใดๆต่อไปอีกไม่ใช่สิ่งจำเป็นเลยหลังจากที่มีการตัดสินใจที่จะทำสิ่งที่ถูกและในใจของเด็กผู้กระทำผิดนั้นมีการสำนึกผิดอย่างแท้จริงสำหรับบาปที่ได้กระทำลงไป เหมือนอย่างที่สุภาษิต 20:30 กล่าวว่า “ความฟกช้ำคำเดียวของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย การโบยตีกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอาด” การโบยตีกระทำบางสิ่งสำหรับธรรมชาติที่ดื้อรั้นและเสื่อมทรามของเด็กซึ่งไม่อาจถูกกระทำได้โดยการลงโทษรูปแบบอื่นๆ เราเห็นสิ่งนี้จากข้อพระคัมภีร์นี้และจากประสบการณ์

หากแชลลีน้อยดิ่งผมจากหัวของตุ๊กตาของแมรี่ จากนั้นการยกตุ๊กตาของตัวเองให้แก่แมรี่อาจทำให้เธอมีแต่จะเจ็บแค้นใจมากกว่าเดิม โดยมุ่งมั่นมากยิ่งขึ้นที่จะแก้แค้นแมรี่ด้วยวิธีอื่น การตีอย่างเหมาะสมในเวลาเดียวกัน พร้อมกับคำขอโทษและแผนการที่จะชดใช้สำหรับความผิด ก็น่าจะแก้ไขสิ่งใดก็ตามที่ผิดปกติในใจของแชลลีน้อยซึ่งทำให้เธออยากดิ่งผมตุ๊กตาของแมรี่ตั้งแต่แรก เราสามารถปฏิบัติตามคำบัญชาอันชัดเจนเหล่านั้นของพระคัมภีร์ได้อย่างปลอดภัยและรู้ว่าเรามาถูกทางแล้ว